

KATOLIŠKI MIŠIJSKI

LAS MISIONES CATOLICAS

DICIEMBRE

1975

DECEMBER

2. 659

Mensaje del Papa para la Jornada mundial de las Misiones 1975

A vosotros misioneros, a vosotras misioneras!

Este año dirigimos nuestro acostumbrado mensaje de la "Jornada Misionera", seguro como estamos de ser, al hacerlo así, el intérprete de toda la Iglesia católica, y muy seguro también de que vosotros, queridísimos hijos e hijas esparcidos por toda la tierra a causa de vuestra vocación, de vuestra "misión" que consiste en difundir en el mundo el Evangelio de Jesucristo, la religión de la verdad y de la salvación, nos escucharéis con agrado.

¡Este mensaje no sólo resulta en favor vuestro, misioneros y misioneras, sino que lo dirigimos principalmente a vosotros mismos!

En el Año Santo de la renovación y de la reconciliación

1. Queremos recordaros, en primer lugar, que éste es el Año Santo, el año del Jubileo, el año de la penitencia, de la conversión, del perdón, de la purificación, del retorno a Dios, de la conciencia cristiana, de la energía de los buenos propósitos, de la paz interior.

Al resumir el sentido y la finalidad de este año singular y santo, le prefijamos un binomio fácil de comprender y muy sencillo, definiéndolo el año de la renovación y de la reconciliación; renovación, se entiende, religiosa, espiritual, moral, ideal; y reconciliación, claro está, con Dios, con Cristo, con la Iglesia y, en cuanto es posible, con todos los hombres es decir, con nuestro prójimo, con las personas hostiles o antipáticas, con los enemigos de toda categoría (cosa difícil, sí, pero querida por el Señor, cf. Mt. 5, 44; 6, 12; 18, 35; Rom 12, 14; 1 Cor 4, 12; Act. 7, 60; etc.). Pues bien, deseamos que también vosotros, hijos lejanos en el espacio pero tanto más cercanos al corazón, os asociéis espiritualmente a este acontecimiento de consciente y vigoroso despertar religioso, en la fe y en la gracia; a todos os consideramos presentes.

Los peregrinos procedentes de las jóvenes Iglesias

2. Sí; también porque, entre los peregrinos llegados a Roma para el Jubileo del Año Santo, hemos visto, con inmenso placer y gran conmoción, multitudes y multitudes de fieles de vuestras misiones.

¡Oh, qué gran gozo y esperanza nos han proporcionado estos nuevos cristianos, testimonios vivientes de vuestra operosidad misionera! Hemos bendecido al Señor que ha extendido su reino a vuestras tierras, intrépidos y valerosos misioneros; y os encomiamos y damos gracias por estos frutos de vuestro apostolado; ¡que el Señor os conforte y bendiga!

(Sigue.)

VESEL BOŽIČ IN BLAGOSLOVA POLNO NOVO LETO
VOŠČIJO VSEM "KATOLIŠKI MISIJONI"

BOŽIČNA SKRIVNOST

Prišel je, da prinese mir.

Prišel je, da zedini narode v eno družino.

Prišel je, da človeštvo spravi z Bogom.

In danes pa dva tisoč letih? Kje je moč božične noči, kje evangelij miru in bratstva in ljubezni?

Zgodovinar Uurlanis je napravil bilanco vojn. Čim bolj se človeštvo ponaša z napredkom, tem večje je umiranje zaradi sovraštva.

Samo v Evropi je v sedemnajstem stoletju umrlo zaradi bojevanja okoli sto tisoč ljudi, v osemnajstem stoletju pet milijonov, v devetnajstem stoletju šest milijonov, v prvi svetovni vojni deset milijonov, v drugi svetovni vojni čez štirideset milijonov.

To je samo nekaj podatkov. Če je po mnenju švicarskega znanstvenika dr. Jean Jackues Babela bilo v zadnjih 500 letih petnajst tisoč vojn in je v njih umrlo toliko ljudi, kolikor jih danes živi, se človek vprašuje: kaj bo prinesla bodočnost. Babel ni delal po svoji domišljiji, ampak je njegov podatek sad dolgoletnega študija.

Kje je torej evangelij? Ali je napisan le na krščanskih „plakatih“? Morda je zašel v državne listine. A kaj vse to pomaga, če ni zapisan v srcih. Če ob vseh tisoč prevodih evangelija nismo kos prevesti evangelij v življenje, potem ga spravljamo v muzej in starinarnice, kjer se bo na njem nabiral prah.

Gledano v tej luči, pomeni vsak misijonar protest temu evangeljskemu mrtvilu. Če se je odločil, da ponese betlehemske skrivnosti narodu, ki je ne pozna, potem mora biti v njem živa. Če je pripravljen graditi novo občestvo, oblikovano po evangeliju, potem mora sam živeti evangeljsko resnico.

In v tem je problem Cerkve in današnjega sveta: ali bo zadosti ljudi, zlasti zadosti mladih ljudi, ki bodo imeli pogum prevesti evangelij v življenje in zanj pričevati v svetu z vsakim vlaknom svoje biti; če potrebno, tudi s krvjo.

Če mlademu rodu ob njihovem iskanju poti iz zadušnega sodobnega življenja evangelij ne bo postal veselo oznanilo, da ne bodo prenesli, ne da bi ga razkričali svetu, potem moramo čakati na nov rod. A vse kaže, da med mladino, ki samo uživa, raste mladina, ki se želi razdajati, ki je odkrila svoj smisel v ljubezni, v služenju. In to v bistvu je misijonski duh.

F. S.

RUDA JURČEC – UMRL

Izseljenskim „Katoliškim misijonom“ se je v dobi najvišjega njih vzpona posrečilo dobiti za sodelavce domala vse vrhove slovenskega kulturnega življenja v Argentini. Eden najbolj plodovitih med njimi je bil Ruda Jurčec, nekdanji glavni urednik slovenskega katoliškega dnevnika „Slovenec“ v Ljubljani, pisatelj, publicist in javni delavec sploh.

Od leta 1954 do leta 1970 je naš list skoraj v vsaki številki objavil kak sestavek izpod njegovega peresa, torej skozi 17 let! Poleg obsežnega, sočno pisanega življenjepisa bl. Maksimilijana Kolbeja, ki je izhajal skozi dve leti, je pokojni sodelavec prispeval v „Katoliške misijone“ pred vsem tehtne razglede po poganskem svetu raznih misijskih dežel in problematiki njih evangelizacije. Predložene mu aktualne podatke je znal obogatiti z lastnim poznanjem in razmišljanjem, saj je bil med nami eden najbolj razgledanih ljudi. Sodeloval je z veliko ljubeznijo, saj je bil ves zavzet za zmago krščanske misli in božjega kraljestva v svetu. To čutenje s Cerkvijo in tudi njenim misijskim problemom je vedno znova oživiljal z intenzivnim evharističnim življenjem. Okrog deset let je domoval komaj dobrih 50 metrov od cerkve Marije Kraljice pri Baragovem misijonišču v Slovenski vasi, pa menda ni bilo jutra, da ne bi prisostvoval najsvetejši daritvi in se nahranil s Kruhom močnih.

Značilno za njegovo sožitje s Cerkvijo in njenim misijonstvom je bilo tudi to, da je kljub naravnost sirotnemu življenju, ko včasih skoraj ni imel sredstev niti za vsakdanji kruh, pogosto rad kaj daroval za misijone, za tega ali onega misijonarja; vedel je, da bo njegov vdovin dar toliko več zalegel v nadnaravnem pogledu, čim težje ga bo žrtvoval. Svoje sodelovanje in darovanje je gotovo spremljal tudi z molitvijo, priporočajoč Boga velike zadeve Cerkve in krščanstva v svetu.

V Baragovem misijonišču smo visoko cenili njegovo sodelovanje in njegovo duhovno osebnost; pogosto je bil zato naš gost pri kakih izrednih prilikah, ko smo si privoščili redke povablence. Zato nam je bilo hudo, ko se je odmaknil od nas. A spoštovali smo njegov korak, ker smo vedeli, da izhaja iz njegove morda celo prevelike vneme za pristno katolištvo Cerkve in slovenskega naroda, za zmago resnice nad zmoto, pravice nad krivico, za zmago katolištva nad brezbožnim komunizmom.

Naše in „Katoliških misijonov“ žalovanje ob njegovi prezgodnji smrti je zato iskreno. Molili bomo za večni pokoj njegovi duši, za čim bolj zvrhano mero sreče tamkaj, ko jo je že tu le malo doživel, čeprav je bila prav njegova vera in delo za božjo stvar prav za prav njegova največja sreča v tem življenju.

L.L.C.M.

NOV CAS TUDI V MISIJONIH

JANEZ PUHAN, MADAGASKAR

Vprašanje misijonske dejavnosti Cerkve v svetu je danes precej aktualno. Posebno od zadnjega koncila sem smo priče velikim spremembam v Cerkvi, posebno še v misijonskih deželah. Zdi se celo, da bodo rešitve nekaterih aktualnih problemov mladih Cerkva vsej katoliški Cerkvi dale nov videz. Kajti skoraj vse pastoralne smernice koncila o obnovi Cerkve veljajo še na poseben način za Cerkve v tretjem svetu.

V Evropi se te spremembe zadnja leta najbolj opažajo ob upadanju misijonskih poklicev, posebno v državah, ki so doslej najizdatneje zalagale mlade Cerkve z misijonarji. Tako je npr. število jezuitov padlo od leta 1966 do 1969 kar za 1276.

Ta kriza poklicev se tembolj čuti, ko si tudi nekateri misijonarji na delu v misijonskih deželah naenkrat zastavljajo vprašanje o smiselnosti njihovega bivanja tam, kjer so. Tako je npr. bilo nemajhno število misijonarjev v skušnjavi, da bi zapustili Madagaskar med neredi leta 1972 in tako omogočili Malgašem, da vzamejo v lastne roke svojo usodo in živijo krščanstvo po svoji volji. Misijonarjem se je zdelo, da s svojo navzočnostjo ovirajo polno rast malgaškega krščanstva. Dejansko so nekateri pobrali prtljago in se vrnili v Evropo, drugi pa so se preselili na bližnje otoke Reunión in Maurice. Smatrajo namreč, da jih Malgaši več ne potrebujejo in da je torej naravno, da odidejo. V Afriki smo bili priče podobnemu primeru, ko so leta 1971 Beli očetje zapustili Mozambik iz protesta zoper ozko povezanost Cerkve s takratno portugalsko kolonialno politiko.

Politični dogodki zadnjih petnajst let so močno vplivali na spremembe misijonskih dežel. Številnim narodom je uspelo priboriti si politično samostojnost in mnogi še bijejo boj, da bi postali neodvisni na vseh področjih. Kritično se sprašujejo o nekaterih „vrednotah“, ki so jim jih dosedanja kolonizatorji pustili v dediščino. Izobraženci, ki se čutijo dostikrat frustrirane in celo tuje v lastni domovini, seveda zaradi vzgoje in intelektualne formacije, ki sta bili izključno zapadnjaški, mečejo vso krivdo za tako stanje na nekdanjo kolonialno gospodovalno politiko. „Kolonizacija je bila žalostna stran, ki jo hoče Evropa danes kar na hitro obrniti, ko je vendar nujno vprašati kolonizirane narode same, kako so in kako še gledajo na kolonizacijo“, pišeta v svoji knjigi *Les chemins de la Mission aujourd'hui*, Robert Ageneau in Denis Pryn.

Za Afriko prihod Evropejcev ni povzročil le materialno pustošenje, ampak tudi osiromašenje afriške osebnosti. Da bi si zagotovili oblast, so kolonizatorji na vse načine hoteli domačinom dokazati svojo nadvrednost in dostikrat so, prav po otročje, v ta namen slepili ljudi z vsemi mogočimi „dobrotami in lepotami“ Zapada. Kolonizatorjem je celo uspelo prepričati domačine, da so sposobni iz njih napraviti

„civilizirane“ ljudi. Iz nekaterih zgodovinskih knjig, ki so nastale v tej kolonialni dobi in v kolonizatorske namene, bi se zdelo, da so ti narodi prej živeli v popolni temi. Takole pravijo danes Afričani: „Naša preteklost nam je bila v vseh učbenikih prikazana polna fantazije. Pri nas ni bilo ničesar drugega kot veliko praznoverje, borbe med plemeni in cece muhe... Vtis imamo, da se nihče ni hotel potruditi, da bi nas resnično spoznal. Prepričani so bili, da nam oni vse prinašajo: red, mir in življenje. V opravičilo so sami sebe prepričevali, da prihajajo k nam z ‚odrešilnim poslanstvom‘, in sicer, da nas organizirajo, civilizirajo in kristianizirajo.“ (Les chemins de la Mission auzourd'hui, str. 26.)

To nezaupanje ljudi tretjega sveta do njihovih nekdanjih kolonizatorjev se je odražalo tudi v življenju Cerkve. Iz političnih razlogov so bili misijonarji pred leti izgnani iz Kitajske, 1964 iz Sudana, 1966 iz Eirmanije, 1967 iz Gvineje in 1970 iz Biafre in zdaj iz Južnega Vietnama. Kajti za mnoge Afričane in Azijce sta krščanstvo in evropska želja po oblasti še močno povezani. Na Madagaskarju npr. nekateri izobraženci smatrajo katoliško Cerkev za tretjo politično silo v državi, ki je močno povezana z zapadnim imperializmom. Po njihovem mišljenju krščanska vera ni nič drugega kot ena oblik oziroma izrazov zapadne civilizacije, ki prihaja k njim v novi obliki kolonializma, in sicer duhovni. Škof Bakpessi iz Toga je na škofijski sinodi 1974 v Rimu takole dejal: „Nekateri izobraženci, ki so se šolali na Zapadu, očitajo Cerkev, da je omogočala izkoriščanje revnih dežel s strani bogatih in močnih... Največkrat so to bile dežele, ki so se imenovali „krščanske“ in ki so celo poskušale opravičevati svoje ravnanje sklicujoč se na učenje nekaterih cerkvenih ljudi. Ti izobraženci smatrajo, da kolonizacija s strani Cerkve še ni končana, nadaljuje se na verskem, kulturnem in celo na ekonomskem področju.“

Vzporedno s tem pa opažamo drug pojav, ki je nemalo spremenil „gledanje“ nekaterih misijonarjev. Bili so ljudje, ki so posvetili svoj čas in celo življenje, da bi preučevali običaje in zgodovino domačinov v kolonijah. Ko so le-ti potem primerjali rezultate svojih etnoloških in socioloških raziskav z navadami drugih dežel, celo evropskih, so mogli zaključiti, da imajo domačini v deželah tretjega sveta prav bogato tradicijo. Navade, ki se morda zdijo Evropejcu neumne, imajo v resnici globok pomen in izražajo velike življenjske resnice. In prav odkritje teh vrednot je namah postavilo pod vprašaj vse iz Evrope uvožene običaje in navade. Tradicionalni kriteriji civilizacije in civiliziranosti se zde doslej majavi.

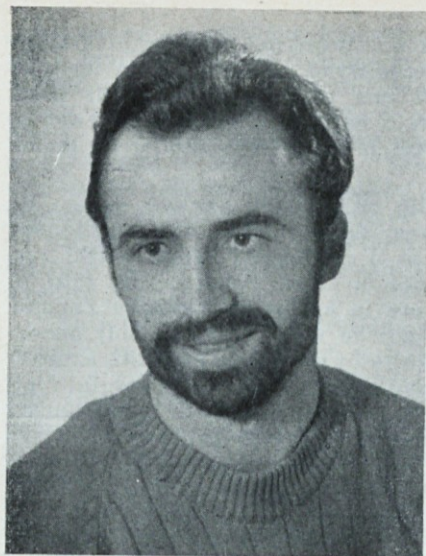
Očitno je, da je v tej situaciji tudi podoba uniformirane in zapadnjaške Cerkve postala vprašljiva. Zato razumemo nekatere osebnosti iz misijonskih dežel, ko uporabljajo danes govornico, ki včasih preseneča kristjana v Evropi in Sev. Ameriki. „Cerkev ni neka organizacija, ki bi morala dajati videnje uniformiranosti po celem svetu. Cerkev je občestvo občestev, je skup evharističnih občestev. Ko živi od Kristusove navzočnosti, ki nas združuje, je ena. In ko smo vsi in vsak na svoj način deležni in izražamo to edinstveno odrešenjsko stvarnost, je

Cerkev različna. Nujno je torej treba upoštevati pri utelešenju krščanstva v različnih deželah duha in talente določene kulture, da bo tako mogla cveteti v božjem vrtu ne le ena cvetka, ampak njih tisoč. V resnici, v katoliški Cerkvi bi moralo najti svoj prostor vse, kar je dobro in resnično. (Iz poročila afriških in malgaških škofov na lanski sinodi v Rimu.)

Dejstvo je, da kristjani iz mladih misijonskih Cerkva, potem ko so spregovorili, silijo današnjo Cerkev, da pregleda svoje misijonske metode. Vse do nedavnega namreč so o misijonski problematiki razpravljali le teologi in misleci Evrope in Sev. Amerike in zato ni čudno, da je bilo vse v službi strukture in krščanske tradicije Zapada. Po drugem vatikanskem koncilu se zde te stvari bolj in bolj nenormalne. Vedno pogosteje se oglašajo škofje in misleci iz afriških, azijskih in južnoameriških dežel. Dajejo izjave novinarjem, v pastoralnih pismih včasih „odkrivajo“ dvoumno delovanje nekaterih misijonarjev za časa kolonizacije. Ti so namreč, morda v nevednosti, ravnali dostikrat bolj kot kolonizatorji kot pa oznanjevalci Evangelija. V misijonske dežele so nekritično prinašali zapadno Cerkev z vsemi njenimi strukturami in tradicijo. Prav to slepo prenašanje evropske Cerkve na misijonska tla je vse do današnjih dni največja ovira, da krščanstvo ni moglo in ne more pognati pristnih korenin v mladih Cerkvah, ni moglo in ne more iti dalje od zunanosti. Domačini so predvsem občudovali ta zunanji videz Cerkve: njene zgradbe, šole, organizacijo, pompozne ceremonije, oblačila duhovnikov in sester..., evangeljski duh pa ni šel v srca, da bi spremljal mišljenje in vodil življenje. Kardinal Malula je duhovito dejal: „Včeraj so tuji misijonarji kristianizirali Afriko, danes so afriški kristjani poklicani, da afrikanizirajo krščanstvo.“

Po vsem tem, kar smo rekli, se vidi, da Cerkev v misijonskih deželah preživlja danes posebno dobo. Zapušča eno in gre v novo, obrača stran. Časi, ko se je istovetila vesoljna Cerkev z evropsko Cerkvijo, so odslej za nami. Današnja Cerkev je poklicana, da se predstavi svetu v novi obliki, z novo fiziognomijo, če hoče, da jo bo človek, ki išče Boga in njegovo pravico, sprejel. Biti mora taka, da se bo dala utelesiti v vsakem narodu. Le tako bo mogla biti učinkovit kvas človeške zgodovine in zakrament odrešenja za vse ljudi.

Prišel je čas, ko moramo napraviti pošten pregled naših misijonskih metod. Neumno bi bilo tožiti nad prejšnjimi napakami. Izkušnje starejših morajo biti lekcije (pouk) mlajšim rodovom, ki so poklicani, da nadaljujejo delo evangelizacije. Pri tem nam je najboljši vodnik koncil, ki pravi: „Misijonska dejavnost ni nič drugega in nič manj kakor razodevanje ali razglašanje, pa tudi dopolnitev božjega načrta v svetu in njegovi zgodovini, v kateri z misijoni Bog zgodovino odrešenja vidno izvršuje... Karkoli je zasejano dobrega v srcu in duhu ljudi, ali v posebnih obredih in kulturah raznih narodov, ne le ne uničuje, ampak ozdravlja, povzdiguje in spopolnjuje v božjo slavo, v osramočenje hudobnega duha in v osrečevanje človeka“ (Ad Gentes 9).

NOVI MALGAŠKI MISIJONAR RADO SUŠNIK CM

RAZGOVOR Z NJIM

1. Kdaj in zakaj si se odločil za misijonski poklic?

Težko bi točno odgovoril, kdaj sem se odločil. Misel na odhod v misijone je v meni zorela počasi. Resneje sem začel o tem razmišljati pred sedmimi leti, ko sem odhajal na študij v Ljubljano. In prav ta pot v Slovenijo je bila nekako tudi odločitev za pot v misijone. Pred večnimi zaobljubami (okt. 1972) sem svojo željo tudi uradno razodel predstojnikom, ki so jo sprejeli na znanje. No, in sedaj po dveh letih duhovništva, se ta odločitev spreminja iz želje v resničnost.

Zakaj sem se odločil? Naj najprej povem, da kot je pri duhovniškem poklicu na prvem mestu božji klic in šele potem tvoja odločitev za ali proti, tako je tudi misijonski poklic najprej božji klic. Ta klic se je v meni začel oglašati, ko smo še kot gimnazijci pri misijonskem krožku v Baragovem misijonišču na diapozitivih gledali revščinc, ki vlada v večini misijonskih dežel. Res, da takrat še nisem bil zmožen niti pripravljen odgovoriti na ta klic. Imel sem srečo, da sem že v gimnaziji in zlasti potem v bogoslovju živel s Petrom Opekom, ki je že tedaj gorel za misijone. In prav ob njegovem zgledu je Bog tudi v meni utrjeval željo, da bi svoje življenje popolnoma posvetil ubogim v misijonih.

2. Kaj Ti je posebno privlačno v malgaškem misijonu?

Da sem se odločil prav za malgaški misijon, je bolj slučajnost kot pa ker bi me ta misijon posebno privlačil. Ker je odšel tja France Buh in ker so ta misijon sprejeli slovenski lazaristi, sem se za Madagaskar odločil tudi jaz.

3. Za koliko časa misliš iti?

Trenutno za 5 do 6 let. Seveda se mislim potem še vrniti tja. Bomo videli, kaj bo prinesel čas.

4. Ali Ti je ločitev od domačih, od domovine in od višje razvitega sveta težka?

Ločitev prav gotovo ni lahka, zlasti ob domačih in prijateljev ne. Tudi v Sloveniji imam poleg številnih sorodnikov mnogo prijateljev, z'asti med bolniki in invalidi in pa med farani v Sv. Jakobu ob Savi, kjer sem preživel prvi dve leti svojega duhovništva.. Odkrito vam lahko povem, da slovo od domovine ni bilo lahko. Zaradi prijateljev, pa tudi zaradi lepote slovenske zemlje, ki sem jih občudoval skozi sedem let. Vendar zavest, da ima ta odhod resnični smisel in da bomo sedaj na neki način še bolj povezani, olajšuje težo slovesa. Za višje razvitim svetom pa se mi zdi, da ne bom preveč žaloval.

5. Dve leti po novi maši si deloval v Sloveniji; kaj meniš, tam misijonska zavzetost med mladim rodом narašča ali pojema?

Da misijonska zavzetost v Sloveniji narašča, ni dvoma. Na osrednji proslavi misijonske nedelje pri Sv. Jakobu v Ljubljani, je cerkev vsako leto nabito polna, predvsem z mladimi. Tudi dejstvo, da sedaj misijonarji večkrat pridejo domov, da se ljudje lahko osebno srečajo z njimi, zelo pripomore k prebujanju misijonske zavesti.

Ravno 24. avgusta popoldan, — zvečer sem pa že letel proti Parizu, — je bilo eno takih srečanj na Rakovniku pri Ljubljani. Bilo je okoli 10 misijonarjev in misijonark. Pred koncelebrirano mašo, ki jo je vodil nadškof Pogačnik, je msgr. Fajdiga, ki je misijonski poverjenik za Slovenijo, imel enourni pogovor z misijonarji. Po pridigi pa je nadškof blagoslovil dva misijonska križa: enega za minorita Miha Drevenška, ki odhaja v Zambijo, in enega zame. Odhod vedno novih misijonarjev, tudi iz vrst škofijskih duhovnikov, najbolj potrjuje, da je v Sloveniji misijonska zavest živa.

6. Ali misliš, da mora imeti človek za misijonarja kake posebne sposobnosti, odlike?

Kdor odhaja v misijone, mora predvsem biti pripravljen po Kristusovem zgledu pozabiti nase in se darovati bratom. Kot mi je rekel misijonar Janez Puhar: „Odpri oči, odpri roke, predvsem pa odpri svoje srce“. To pomeni, da mora imeti misijonar veliko optimizma, potrpežljivosti in ljubezni, vse to pa mora sloniti na globoki veri. To velja v enaki meri za duhovnika, redovnico ali laika. Če nisi sam globoko prepričan, da je Kristus s teboj in da edino on daje končno smisel tvojemu življenju in delu, boš v težavah slej ali prej obupal. Brez dvoma tudi vsako praktično znanje, obrtniško, medicinsko, kuharsko, ... zelo prav pride.

7. Se nič ne bojiš ugrizniti v trd oreh učenja novega jezika, prilagojevanja domačinom, klimi, razmeram tamkaj?

To so prve konkretne težave, s katerimi se bom srečal. Toda dobro znanje jezika in prilagoditev razmeram sta pravzaprav predpogoj za duhovniško delo. Zato bom tudi najprej šel na tečaj za jezik in spoznavanje razmer, ki traja približno pol leta. Na srečo me je učenje jezikov vedno veselilo in tako upam, da tudi učenje malgaščine ne bo prehudo, čeprav vem, da tudi ne bo lahko. Klima je malo težja kot tukaj, bolj vroče. Nekateri lažje, drugi težje prenašajo vročino. Kako bo z menoj ne vem, mislim, da bo šlo.

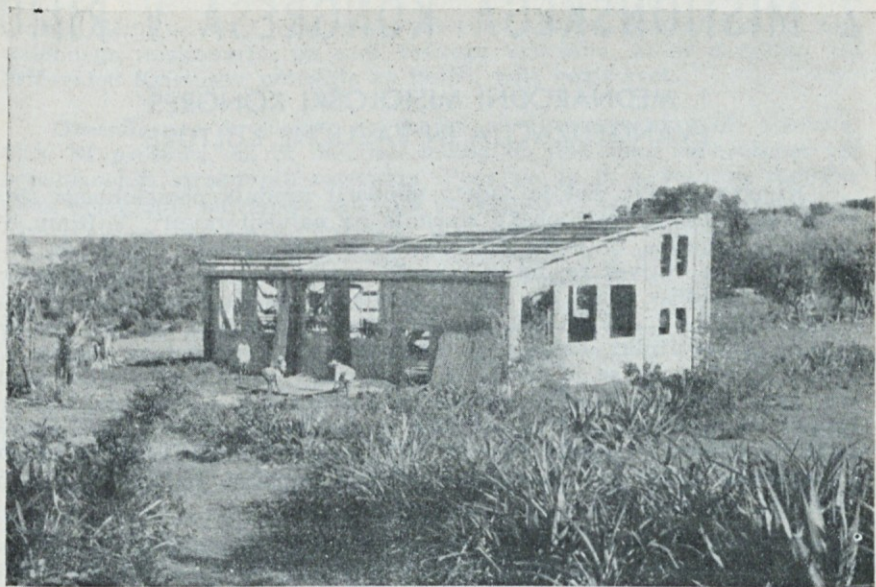
8. Kako si zamišljaš svoje misijonsko delo tamkaj, zdaj ko odhajaš?

Kot sem že rekel, bom najprej šel na polletni tečaj. Kakšno bo potem moje konkretno delo, pa si še ne zamišljam prav preveč, ker osebno še ne poznam razmer. Vedno bolj pa sem prepričan, da mora misijonar najprej in predvsem oznanjati Kristusa. V vsem svojem delu mora imeti Kristusa pred očmi. Pravijo, da so Malgaši veseli in zadovoljni ljudje; težko bi to rekel za „visoko“ razviti svet. Vzrok za nezadovoljstvo in propad tako imenovane zahodne družbe je po mojem predvsem v tem, da so ljudje nadomestili Boga z napredkom, z imetjem, z željo po čim višjem standardu. Tako bi tudi misijonarji naredili usodno napako, če bi v želji pomagati ljudem iz zaostalosti pozabili ali postavili Boga v ozadje. Napredek je brez dvoma kristen in potreben, zgrešeno pa je, če napredek postane naš bog. Zato mislim, da mora biti misijonar predvsem prinašalec Kristusove blagovesti, oznanjevalec in posnemovalec Njega, ki edini more odrešiti človeka. „Vse premorem v Njem, ki mi daje moč“ in „brez njega ne moremo nič storiti“ so besede sv. Pavla, ki veljajo tudi danes in za slehernega človeka.

9. Bi nam sam rad kaj drugega povedal v zvezi s svojim odhodom v misijone?

Najprej bi se rad zahvalil vsem, ki so mi pomagali pri tej odločitvi, vsem, ki me že sedaj podpirajo na ta ali cni način. Mnogi me sprašujejo, kako bi lahko pomagali misijonarjem, kaj bi lahko storili za misijone. Največja pomoč je v tem, da sami živite res krščansko, da stalno poglabljate svojo vero, da ste luč, ki sveti vsem, s katerimi pridete v stik. Če v veliko sobo postavite majhno svečo, bo soba še skoraj tako temna kot prej. Če pa postavite deset sveč, bo pa že svetleje. Tako mora tudi vsakdo izmed nas doprinesiti svoj del k širjenju božjega kraljestva na zemlji.

„Lačen, žejen, zavržen, nag sem bil,“ bo rekel Jezus ob poslednji sodbi. Blagor nam, če bomo med tistimi, ki jim bo obenem rekel: „Sprejeli ste me, oblekli, dali ste mi piti in jesti.“

Z misijona Jankota Slabeta v Matangi, Madagaskar: Zgoraj se vidi, kako so začeli pokrivati novo cerkev; spodaj je že skoraj dokončana nova misijonska postaja, za njo pa katehistova hišica.

Z MISIJSKEGA KONGRESA V RIMU

I. MEDNARODNI MISILOŠKI KONGRES "EVANGELIZACIJA IN RAZLIČNE KULTURE"

Kongres je bil, kot je zadeto poudaril urednik pomembnega slovenskega tednika, „misijsko srečanje na najvišji ravni“. V Rimu, v prostorih papeške univerze Urbaniane na Propagandi. Od 5. do 12. oktobra letos. Največ zaslug za pobudo, priprave, presenetljivo organizacijo in zavidljiv potek ima rektor Slovenika, tajnik Propagande msgr. MAKSIMILIJAN JEZERNIK. Na kongresu so govorili teologi, zgodovinarji, dušebrižniki, delavci za ekumenizem, izvedenci za dialog... Pestra množica, ki se je zbrala iz vsega sveta, vseh kontinentov, vseh ras, vseh gledanj. Stočišče resničnega krščanskega pluralizma. Udeležencev na kongresu je bilo čez 700: z različnimi gledanji, različnimi uvidi, različnimi napotki za isti cilj: evangelizacija sveta v dneh vesoljskega veka; za izhodišče ji služijo različne kulture različnih ljudstev, različnih ras.

Posebnost kongresa je bil njegov vsebinski razdelek v trojne globinske zasnove: teološka, zgodovinska in pastoralna. Dopoldanska skupna zborovanja, kjer so navadno govorili trije priznani strokovnjaki z vseh treh področij, ki jih je kongres zasegel, so bila v veliki avli Urbaniane. Udeleževali so se jih vsi kongresisti. Na popoldanskih, ki so se delila na posamezne vsebinske veje, so se udeleženci odločali za skupino, ki jim je bila bolj po srcu in misli. V vsaki teh skupin je nastopilo od osem do dvanajst govornikov. Čas referata je bil določen, ker je vsakemu poročilu sledil pogovor med udeleženci in predavateljem. Pri vseh srečanjih je nastopilo dvajset strokovnjakov z daljšimi referati; pa 109 s krajšimi.

Med glavnimi govorniki v univerzitetni avli velja omeniti p. Rajmunda Andreja Sigmonda, ki je ob slovesnosti začetka govoril o „Kulturi in kulturnem pluralizmu“; p. Rigauxa o temi „Kultura in razodetje v svetem pismu“; kardinala Königa (bolezen ga je zadržala na Dunaju, njegov referat so prebrali), ki se je razpisal o „Krščanstvu in nekrščanskih verstvih“; belgijskega teologa A. Joosa, ki je razpravljaval o „Evangelizaciji in sodobni miselnosti“; Y. Congar je govoril o „Evangelizaciji in sekularizaciji“; teolog Karl Rahner o temi „Odrešenjske vrednote pri nekrščanskih verstvih“, J. Metzger pa o „Novem misijskem poletu, ki se je spočel z ustanovitvijo kongregacije za širjenje vere, ob stiku s krajevnimi kulturami“; R. Spiazzi je razpravljaval o „Evangelizaciji in brezboštvu“, V. Mulago pa o „Evangelizaciji in afrikanizaciji“; J. Anawati je spregovoril o „Krščanstvu in islamu“, J. Masson pa o „Misijskem potu na križevem potu“; pomemben je bil prinos dosedanjega argentinskega škofa v Mar del Plati msgr. Pironija, ki je govoril na zadnjem skupnem zasedanju o „Evan-

gelizaciji in osvobojenju“; z referatom je govornik nedvomno nakazal najbolj očitno od vseh vsaj nekaj smernic, kakšno in kakó naj je delo sodobnega misijonarja, pa tudi vsakega kristjana, ki se zavestno kot pričevalec Kristusov poteguje za boljši, bolj božji svet.

Omenili smo le glavne govornike na jutranjih skupnih zborovanjih. Ni prostora, da bi navajali imena in vsebinsko zaobsežnost vse popoldanskih strokovnih referatov. Prav pa je in z velikim zadoščenjem omenjamo slovenski delež na kongresu, v popoldanskih referatih. Predavali so kar štirje Slovenci: prvi dan v pastoralnem oddelku – zasedanje je vodil Slovenec msgr. Vodopivec – je z odličnim referatom o „Evangelizaciji kot kulturi in njenem razmerju do mednarodnega prava“ nastopil eden redkih laikov na kongresu dr. Peter Remec, profesor mednarodnega prava na fordhamski univerzi in član zastopstva sv. sedeža pri Združenih narodih. Naslednji dan je v zgodovinskem oddelku poslušalce presenetil vizitator slovenskih lazaristov univ. prof. dr. FRANC RODE CM, ki je v iskrivi francoščini govoril o nekaterih bolečih vprašanjih iz zgodovine slovenskega pokristjanjenja: opozoril je na razliko med metodo bizantinskih in nemških misijonarjev: prvi so spoštovali domačo kulturo (med njimi sta tudi brata sv. Ciril in Metod), medtem ko so drugi s krščanstvom širili tudi nemško miselnost. Referat je pobudil živahno debato, saj je bilo prvič, da je nekdo na svetovni ravni predstavil boleča zgodovinska dejstva iz časov slovenskega pokristjanjenja. Tretje popoldne je v teološkem oddelku, ki je zboroval v veliki avli, kot prvi nastopil msgr. Jože Vodopivec s temo „Trditev ‚zunaj Cerkve ni zveličanja‘ v luči koncilске ekleziologije“. Predmet je bil več kot kočljiv. Vodopivec ga je znal spretno predstaviti in razviti. Pogovor po razpravljanju je potrdil tehtnost predavateljevih izvajanj. Isto popoldne je v zgodovinskem oddelku govoril msgr. Maksimilijan Jezernik o „Papeški univerzi Urbaniana, o evangelizaciji in o kulturah“. Ker je bilo na kongresu precej škofov, pa tudi misijonarjev, ki so svoje bogoslovne študije skončali na Urbaniani, je referat posebej pritegnil.

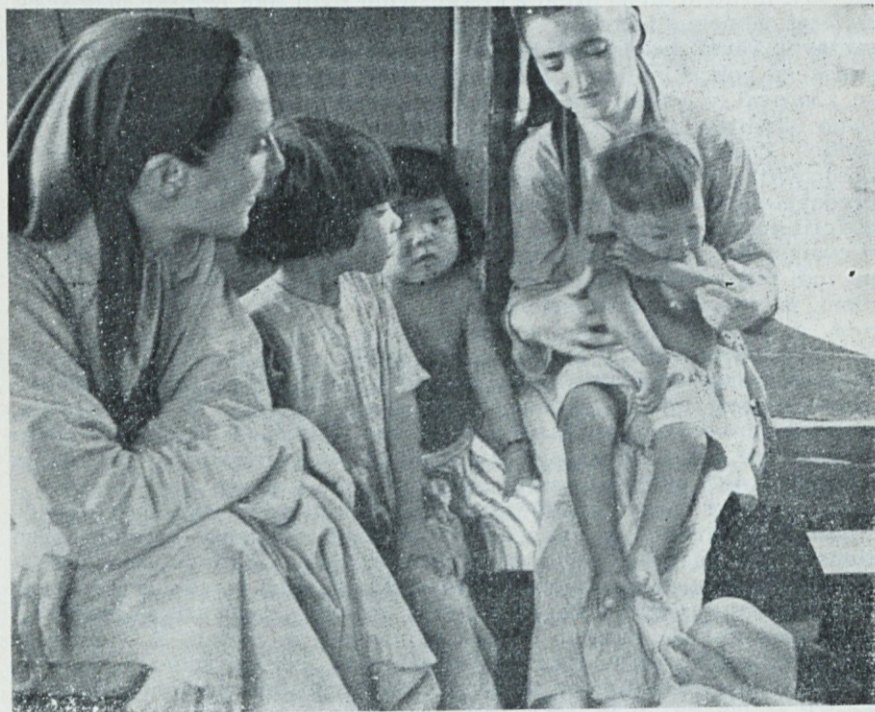
Nepopisen je bil pogled na pestro množstvo misijonarjev, misijonark in misijonskih sodelavcev iz Evrope in misijonskih dežel. Sodobno ubran spored, izbrana govorniška skupina, tematika, ki je privlačila, dinamika mnenj in različnost uvidov, vse je težilo k skupnemu cilju: spoznati se, spoznati misijonsko problematiko, razpravljati o njej s pluralističnimi uvidi, zastaviti nova pota, nove smeri, nove pobude – vse pa v spoštovanju ustaljenih domačih kultur, v priznanju neminljivih človeških in osebnostnih vrednot pri vseh narodih, vseh ljudstvih, vseh rasah, po Pavlovo slednjič, da je „Kristus vsem vse“ – po pokoncilsko, da je vsakemu narodu dan posebej in vendar vse družji v oznanjenju bratstva in odrešenjski milosti. Pogovori so neenkrat izkazovali veliko, globoko različnost gledanj in metod. A vendar je vse kongresnike očitno družila iskrena, ista, velika ljubezen do Cerkve, ki je uteleženi Kristus na zemlji. Pa hkrati tudi neskončna nagnjenost k sočloveku, ki je v Kristusu brat vsem in povsod.

11. oktobra opoldne je kongresnike skupaj z romarji iz Poljske sprejel tudi Pavel VI. Posebej pa so se udeleženci kongresa zadnjič zbrali pri kanonizaciji irskega škofa mučenca, nekoč profesorja na Urbaniani, Oliverja Plunketta. Slovesnost je bila v nedeljo 12. oktobra. Ob papežu, s katerim je somaševalo šest irskih škofov, se je zbralo nad 200 tisoč vernikov. V novem svetniku gleda Cerkev pričo ljubezni, ki je dokazilo Jezusove odrešenijske žrtve.

Vse zaznave kongresnih zborovanj bodo izšle v posebni knjigi, ki bo nedvomno spričevalo moderne prizadevnosti za reševanje vsak dan težjih vprašanj evangelizacije v nekrščanskem svetu. Kongres pa bo ostal ne le izredno pomemben dogodek v misijonski prizadevnosti pokoncijske Cerkve, marveč resnično pobudilo za nova razmišljanja, nove metode, ki jih zahteva moderni čas in sodobni človek od apostolov evangelizacije med ljudstvi in od krščanskega ljudstva v misijonskem zaledju.

Nadrobno in obširneje bo o Kongresu naš posebni poročevalec, ki je na kongresu zastopal „Katoliške misijone“, pisal v bližnjo dvojno številko naše revije.

m t

Slovensko misijonsko delo v svetu

Preden skušamo podati pregled tega, kar Slovenci misijonsko delamo po svetu, se pravi, delo slovenskih misijonarjev na takozvanem misijonskem polju in delo njih rojakov v takozvanem misijonskem zaledju v zamejstvu in izseljenstvu, naj skušamo razložiti, kaj pri „Katoliških misijonih“ razumemo z besedo misijonstvo.

V preteklosti lista in misijonskega gibanja okrog njega se je misijonstvo jemalo bolj ali manj široko v tem smislu, da so KM pod misijonstvo spravljali vse, kar ni katoliško, se pravi protestantizem, pravoslavje, judovstvo, mohamedanstvo in poganstvo, ali pa so pojem misijonstva zožili na vse nekrščanstvo, se pravi, na judovstvo, mohamedanstvo in najrazličnejše vrste takoimenovanega poganstva. Ni pa se posvečala posebna pozornost brezboštvu.

MISIJONSTVO „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

V današnjem času se KM in misijonsko gibanje okrog njih omejuje le na drugo, ožje področje nekrščanskega sveta. Zanje je **misijonsko področje le tisto, kjer krščanstvo predstavlja manjšino prebivalstva**. Pa še tu se ponujajo izjeme. Konkretno: ali moremo na primer Palestino smatrati za misijonsko deželo, kjer sicer krščanstvo ni v večini, a je rojstna dežela krščanstva in je krščanstvo v njej tudi danes vsem vidno, takorekoč oprijemljivo? Pač pa moramo smatrati gotova področja v sicer krščanskih deželah za še misijonska, kot na primer skupine primitivnih, še ne pokristjanjenih domačinov v večinsko krščanskih deželah Južne Amerike. Nikakor pa ne moremo šteti med misijonske dežele Južno Ameriko kot tako, saj je vendar znana kot najbolj katoliški kontinent. Prav tako na primer ne štejemo med misijonske dežele edino azijsko večinsko katoliško državo Filipinov, dasi je podobno kot v Južni Ameriki treba sprejeti kot misijonska področja v njej tiste sektorje, kjer so prebivalci še večinsko nekrščanski.

KDO JE MISIJONAR

Po tej opredelitvi misijonskih področij „Katoliški misijoni“ tudi opredeljujejo, kdo je in kdo ni misijonar. Po njihovem je katoliški misijonar tisti duhovnik ali redovnica ali druge vrste apostol, **ki namerno sodeluje pri širjenju Cerkve v področjih, kjer je krščanstvo še v manjšini**. V luči te opredelitve za KM niso misijonarji apostolski delavci v Južni Ameriki ali na Filipinih, razen če delujejo med rodovi, ki jih krščanstvo še ni večinsko zajelo. KM pa tudi ne smatrajo za misijonarje tiste, ki, čeprav v večinsko nekrščanski Palestini tam delujejo sicer kot apostoli Cerkve, vendarle brez namena pridobivanja za Cerkev in krščanstvo. Tudi one, ki delujejo v islamskih deželah, smatrajo kot misijonarje le, če so pod apostolskim vidikom vsaj pretežno v delu za islamsko prebivalstvo. Kot primer naj navedemo le

dejstvo, da KM niso smatrali za misijonarje štirih slovenskih lazaristov, ki so po drugi svetovni vojni več let, eden celo okrog 20 let, delovali v Tunizu, zato ker je bilo njih delovanje omejeno skoraj izključno na delo med krščanskimi naseljenci; prav tako tudi ne kornega škofa p. Ambrožiča v Egiptu iz podobnega razloga. Pač pa so KM imeli za misijonarki npr., misijonski zdravnici sestri Janjo in Terezijo Žužek, ki sta delovali v Pakistanu, ali smatrajo zdaj s. Cecilijo Rode za misijonarko, ker deluje izključno med islamskim prebivalstvom.

KDO JE SLOVENSKI MISIJONAR

Pri določanju, kdo je slovenski misijonar, nastane še vprašanje o slovenski narodnosti misijonarja v primerih kot so na primer misijonarji iz zamejskih slovenskih družin in iz družin izseljencev, formirani v drugorodnih šolskih zavodih in duhovnih skupnostih in ki ne znajo več slovenskega jezika, a se zavedajo svojega slovenskega porekla, čeprav se ne počutijo več vedno kot Slovenci; in še posebno, kaj v primeru, kadar ima kak misijonar celo samo enega od staršev Slovenca.

Katoliški misijoni so v zadnjem času te misijonarje vključevali med slovenske misijonarje, ne toliko pod vidikom, kako se počutijo, ampak pod vidikom, da so ali povsem ali kolikor toliko slovenske krvi in kot taki spadajo v območje posebnega zanimanja slovenskega misijonskega zaledja. Tako „Katoliški misijoni“ štejejo v krog slovenskih misijonarjev beneška Slovenca o. Emila Čuka in o. Lovrenca Ošnjaka in sinove severnoameriških izseljencev o. Zagorca Franca in Roberta Edvarda, ki imata očeta in mater Slovenca, pa tudi misijonarja o. Keefeja J., ki ima mati Slovenko, in misijonarja Rinka s slovenskim očetom.

POMEN JASNIH OPREDELB

Ali pa ima vprašanje, kdo je misijonar, sploh kak pomen? Gotovo, tako dolgo, dokler Cerkev posveča posebno pozornost vprašanju evangelizacije narodov, dokler je misijonstvo v nekem smislu posebna skrb in akcija Cerkve. To „posebno“ pozornost je dosledno treba posvečati tudi nosilcem evangelizacije, misijonstva, ki so pa misijonarji. Zato je smiselno, razlikovati med misijonarji in ostalimi apostolskimi delavci v Cerkvi, zato je na mestu določanje, kdo je misijonar in kdo ni.

In kakšen pomen ima vprašanje, kdo je slovenski misijonar? Cerkev je božje-človeška ustanova. Božje v njej je vse enovito, človeško pa nosi pečat različnosti, tudi pod vidikom narodnosti. Cerkev sicer povdarja svoj značaj vesoljnosti, a ne da bi zanikala narodnostno razlikovanje ali ga celo zatirala. Vsaki narodnosti v Cerkvi so tudi misijonarji tiste narodnosti nje bližnji, zlasti še, ker po svojih misijonarjih narod prav za prav v najvišji meri izpolnjuje svojo misijonsko dolžnost; misijonarji kakega naroda so takorekoč narodni zastopniki v misijonski akciji Cerkve. Zato je naravno, da se tudi Slovenci posebej zanimamo za slovenske misijonarje, z njimi sodelujemo in skrbimo za stalno obnavljanje njih navzočnosti in dejavnosti v misijonstvu

Cerkve. Da pa je to naše zanimanje in sodelovanje urejeno in utemeljeno, nam je treba vedeti, kdo je slovenski misijonar.

ŠKODLJIVO POSPLOŠEVANJE

Zdi se nam, da se v tem pogledu v našem obravnavanju slovenskega deloža pri misijonstvu delajo nekatere nepotrebne napake. Navedem naj le en primer:

V Jugoslaviji je edini misijonski list „Radosna vijest“, ki izhaja v Sarajevu in v srbohrvaškem jeziku, objavil v 8. številki 4. letnika letos seznam katoliških misijonarjev in misijonark jugoslovanskih narodov. Navaja 129 misijonarjev hrvaške narodnosti. Med nje pa šteje, izgleda, vse, ki kakorkoli delujejo izven Evrope. A med njimi so jih našteali le 37, ki delujejo v resničnih misijonskih področjih (in še med temi je vsaj ena Slovenka, s. Konradina Resnik...) Vsi ostali delujejo v USA ali Kanadi ali v Avstraliji ali v raznih južnoameriških državah, zlasti v Čileju, Braziliji, Paragvaju in Argentini, od katerih bi morda ta ali oni tudi spadal med misijonarje, ako se izkaže, da deluje med ostanki nekrščanskih Indijancev. List pa objavlja tudi seznam slovenskih misijonarjev in misijonark, ki jih našteva vsega skupaj 131. Tudi med temi jih je okrog 50, ki niso v resnici misijonarji. Da se ne spuščamo v podrobnosti, naj navedemo samo sledeči primer: Kot misijonarko list navaja redovnico v Združenih državah in več redovnic v Buenos Airesu in v Argentini sploh. Ker poznamo razmere in osebe vsaj v Argentini, lahko rečemo, da bi po ključu „Radosne vijesti“ morali navesti samo v Argentini vsaj 111 slovenskih misijonarjev in misijonark, od tega okrog 70 duhovnikov, kajti vsaj toliko je v deželi slovenskih duhovnikov, redovnikov in redovnic po seznamu, ki ga je za l. 1975 izdal „Slovenik“.

Vsak se lahko zamisli v za misijonstvo škodljive zaključke, ki izvirajo iz teh napačnih stališč. Eden od teh bi bil na primer, da bi morali vse, kar „Katoliški misijoni“ zberejo v letni sklad v pomoč vsem slovenskim misijonarjem, razdeliti med skoraj 1.000 slovenskih „misijonarjev“; koliko bi v tem primeru prišlo na vsakega pravega misijonarja izmed njih? Drugi škodljivi zaključek bi bil, da dosledno ne bi bilo pravega razloga, iz Argentine pošiljati misijonarje na Madagaskar ali v Zambijo ali v katerokoli misijonsko področje, ako je pa „misijonskega“ dela preveč v argentinski deželi sami...?!

Mnenja smo, da je treba omejevati pojem misijonarja v našem smislu in da se pri določanju, kdo je slovenski misijonar, pod zgoraj navedenimi vidiki presodi delovanje vsakega posameznika, preden se ga uvrsti med slovenske misijonarje. Na to je pred vsem treba paziti pri rojakih, ki delujejo v ameriških deželah in v mohamedanskem bloku.

SEZNAM SLOVENSkih MISIJONARJEV

Če skušamo podati sliko o slovenskih misijonarjih v luči gornjih izvajanj, upoštevajoč poleg tega le tiste, ki se trenutno nahajajo na misijonskem polju (vključivši tiste, ki so za nekaj mesecev na dopustu izven misijonskega delokroga), ne pa tudi onih, ki se zunaj misijonskega polja študijsko izpo-

polnjujejo (O. Rozman S.J. in gđč. Rous) ali so tik pred odhodom (Peter Opeka CM in Rado Sušnik CM ter trije laični sodelavci Tone Jemec, Janko Glinšek in Fredi Žitnik (za Madagaskar) ali pa še čakajo na delokrog (s. dr. Terezija Žužek), potem bi bili današnji slovenski misijonarji v začetku novembra 1975 tile:

V AZIJI

Japonska: Duhovnik o. Vladimir Kos SJ in redovnica usmiljenka s. Jožefa Zupančič.

Taiwan: Duhovnik g. Franc Rebol, mariknolec; redovnice: s. Kalista Langerholz FMM, s. Anica Miklavčič, kanosijanka, s. Rozalija Brilej iz družbe Pomočnic vernih duš, ter laik misijonski zdravnik dr. Janez Janež.

Hongkong: Duhovnik g. Stanko Pavlin SDB.

Vietnam: Duhovnik g. Andrej Majcen SDB (negotovo).

Java: Redovnica s. Deodata Hočevar OSU

Tajska: Redovnici s. Ksaverija Pirc in s. Frančiška Novak, obe OSU.

Indija: Duhovniki o. Stanko Poderžaj SJ, o. Janez Ehrlich SJ, o. Jože Cukale SJ in Pavel Bernik SDB; bratje: Janez Udovč SJ, Leopold Vidmar SJ, Ivan Germek SJ, Ludvik Zabret SDB in Ivan Kešpret SDB; redovnice: s. dr. Miriam Zalaznik IBM, s. Konradina Resnik, Hči sv. Križa, s. Magdalena Kajnč, loretinka, s. Terezija Medvešek, Hči Marije Pomočnice in s. Marija Sreš, Misijonarka Jezusa Kristusa.

Iran: Redovnica s. Cecilija Rode, usmiljenka.

V AFRIKI

Abesinija: Redovnica s. dr. Janja Žužek iz Družbe misijonskih zdravnic.

Botsawa: Redovnica s. Zora Škerlj, OSU.

Burundi: Duhovnik Jože Mlinarič SDB in redovnica s. Bogdana Kavčič, usmiljenka.

Čad: Redovnica s. Ana Zidarič, Pomočnica vernih duš.

Dahomej: Bogoslovec fr. Marjan Marinčič OFM.

Ghana: Redovnica s. Silva Žužek iz Družbe misijonskih zdravnic.

Južnoafriška Unija: Duhovnika o. Franc Bratina FSC in o. Albin Kladnik FSC; brat Valentin Poznič FSC; redovnice: s. Ksaverija Lesjak OSU in oblatinje sv. Frančiška Salešk. s. Elizabeta Pogorelc, s. Vincencija Novak in sestri Benigna in Alojzija Šteh.

Kamerun: Brat Zdravko Kravos, marist.

Liberija: Duhovnik o. Alojzij Rink CSC.

Mozambik: Duhovnik o. Lovro Ošnjak IMC.

Rodezija: Brat Franc Pregelj SJ.

Tanzanija: Duhovnika o. Emil čuk IMC in o. Edvard Roberts, evharistinec; redovnica s. Ernesta Kosovel, kanosijanka.

Togo: Duhovnika o. Hugo Delčnjak OFM in o. Evgen Ketiš OFM.

Uganda: Duhovnika o. Jožef Keefe C.S.C. in o. Franc Zagorc C.S.C.

Zaire: Brat Marcel Kerševan CM in redovnica s. Marija Karničnik, Kristusova sestra.

"VSAK ČLOVEK JE MOJ BRAT..."

Zambija: Duhovniki o. Radko Rudež SJ, o. Jože Kokalj SJ, o. Lovro Tomažin SJ in o. Janez Mlakar SJ; bogoslovec Janez Mujdrica SJ; brat Jože Rovtar SJ; laična misijonarka Kristina Mlakar.

Na Madagaskarju: Duhovniki Fidei Donum: Pepi Gider, Janko Slabe, Janko Kosmač, Franček Kraner; duhovniki redovniki: Ivan štanta CM, Franc Buh CM, Janez Puhanc CM in Rok Gajšek CM; redovnice usmiljenke: s. Marjeta Mrhar, s. Terezija Pavlič, s. Marija Pavličič, s. Amanda Potočnik; laični misijonar Ivan Selak.

V JUŽNI AMERIKI: Redovnica s. Frančiška Flajšman, šolska sestra sv. Franč. As.

Mimogrede ugotovimo, da se število slovenskih misijonarjev zadnja leta manjša, ne več. Pred leti smo jih pri KM šteli nad 80, seznam KM l. 1974 jih je navedel še 80, v gornjem seznamu jih pa naštejemo le še 76.

MISIJONSKA ŽARIŠČA V ZAMEJSTVU IN IZSELJENSTVU

Če kratko navedemo še središča bolj ali manj organiziranega misijonskega delovanja v zamejskem in izseljenskem misijonskem zaledju, moramo navesti in kratko naznačiti naslednje:

ZAMEJSTVO

Na Koroškem glavno misijonsko dejstvom je izhaja iz škofijskega slovenskega dušnopastirskega urada. Razvija se, v kolikor nam je znano, v tehle smereh: širokoobsegajoča in razširjena akcija za vzdrževanje domačih bogoslovcev in študirajočih duhovnikov ter še drugih domačih delavcev; vrši se v okviru župnijskih občestev in nekaterih drugih dušnopastirskih centrov. Sodelovanje s slovenskimi misijonarji, zbiranje in pošiljanje darov zanje in organiziranje njihovih obiskov in predavanj, kadar pridejo na dopust, po župnijah. S sodelovanjem Katoliške mladine izvedba vsakoletne akcije Treh Kraljev, katere znaten delež gre v pomoč slovenskim misijonarjem. Sodelovanje z Baragovim misijoniščem in njega misijonsko akcijo, predvsem s poverjeništvom Katoliških misijonov in z nabiranjem udov Misijonske mašne družbe. Izdajanje priložnostnega „Misijonskega lista“, ki je ogledalo koroškega misijonskega dela.

Na Primorskem so tradicionalni nosilci organizirane slovenske misijonske akcije pred vsem tri Marijine družbe: V Trstu na Via Risorta 3, kjer imajo živahno delujoči Misijonski odsek, in v Rojanu podobno, v nekoliko manjši meri; v Gorici tamkajšnja ženska Marijina družba. Delovanje teh in še drugih župnijskih misijonskih središč tamkaj obstoji v širjenju misijonskega tiska, v poverjeništvu „Katoliških misijonov“, v zbiranju pomoči slovenskim misijonarjem, v sprejemanju obiskov slovenskih misijonarjev, v organiziranju misijonskih prireditev in pobožnosti zlasti ob vsakoletni Misijonski nedelji v oporo škofijskim misijonskim akcijam. Za vso Primorsko ob priliki Misijonske nedelje izdajo v Gorici list „Misijonska nedelja“, ki tudi objavlja letna poročila o vsem, kar se na Primorskem zbere za različne misijonske namene.

Južna Amerika

Verjetno je najpomembnejši činitelj v tem področju slovenskega misijonskega dejstevanja **Baragovo misijonišče v Slovenski vasi pri Buenos Airesu**. Tu slovenski lazaristi nadaljujejo poslanstvo nekdanjega Misijonišča v Grobljah: izdajanje mesečnika „Katoliški misijoni“ in drugega misijonskega tiska, pisemski stik z vsemi slovenskimi misijonarji, organiziranje letnega „Sklada KM za vse slovenske misijonarje in misijonarke“, pošiljanje pomoči vsem v večji ali manjši meri, stiki z slovenskimi misijonskimi činitelji v izseljenstvu in zamejstvu in celo v domovini, akcija Misijonske mašne družbe, sodelovanje pri zadevi Baragove beatifikacije, organiziranje misijonskih prireditvev in preslav, sprejemanje slovenskih misijonarjev, kadar pridejo na obisk, itd. Pomembno vlogo ima zlasti Misijonski zavod Baragovega misijonišča kot zibelka duhovniških in laičkih misijonskih poklicev, zlasti za slovensko misijonsko delo na Madagaskarju, in kot nosilec misijonske misli med slovensko izseljensko izobraženstvo, potom misijonske formacije vseh svojih gojencev; v zavodu deluje tudi poseben dijaški misijonski krožek. Iz Baragovega misijonišča se vodi tudi Slovenska misijonska zveza, ki je zadnje čase le bolj povezuje misijonarjev in misijonskih činiteljev med seboj kot pa kaka organizacija; skupina laikov ob raznih rednih ali izrednih misijonskih prilikah priskoči na pomoč Baragovemu misijonišču, zlasti izvede letno misijonsko proslavo in že tradicionalno misijonsko veletombolo v pomoč slovenskim misijonarjem. V Slovenski vasi obstoji slovenski župnijski misijonski krožek, ki deluje v povezavi z dijaškim misijonskim krožkom Misijonskega zavoda.

Poleg tega misijonskega gibanja in delovanja v Slovenski vasi lepo deluje tudi **mladinski misijonski krožek v Mendozi**, pod vodstvom visokošolke Lenke Grošelj, kateri dopolnjuje zvesto in dolgotrajno misijonsko poverjenišvo družine Maksa Ovčjaka. Mladina tamkajšnjega misijonskega krožka se na rednih sestankih razgleduje po misijonih, organizira misijonske prireditve in razne misijonske akcije v okviru mendoške slovenske skupnosti.

Drugih slovenskih misijonskih organiziranih središč sedaj v Argentini ni.

Od ostalih južnoameriških dežel je treba omeniti **Venezuelo**, kjer živi in v pomoč slovenskim misijonarjem živahno deluje laik Ciril Bartol, ki večkrat na leto zbere med rojaki razmeroma visoke vsote zanje in jih odpošilja Baragovemu misijonišču v sklad KM za vse slovenske misijonarje.

Takega drugega delovnega misijonskega središča med Slovenci Južne Amerike ne poznamo.

Severna Amerika

Pod iniciativo in vodstvom bivšega kitajskega misijonarja Karla Wolbanga CM se je tamkaj razvila takozvana **Misijonska znamkarska akcija (MZA)**, ki združuje v delu za misijone ne le sodelavce v Združenih državah, ampak tudi tu in tam po drugih kontinentih. Prvotno dejstevanje je bilo bolj ali manj omejeno v zbiranje in vnovčenje rabljenih znamk v pomoč slovenskim misijonarjem, odtod tudi ime organizacije. A v teku let je znamkarstvo v njej postalo le manj pomemben del akcije, ki je zadobila

zdaj značaj splošno misijonske vzgojne in široko potezne akcije, ki gre v dve smeri: vzdrževanje domačih bogoslovcev v misijonih in opora slovenskim misijonarjem. Glasilo organizacije je stalno zaglavje petkove številke dnevnika „Ameriška domovina“, ki izhaja v Clevelandu: „Misijonska srečanja in pomenki“, katero prinaša duhovne misijonske misli, pisma misijonarjev in poročila o prireditvah in zbirkah zanje in o stikih z njimi. Poleg tega organizacija objavlja vzpodbudne sestavke, pozive in poročila o svojem delu tudi v razne druge izseljenske in zamejske publikacije. Organizacija je oblastveno priznana in ima centralni odbor ter krajevne odbore. Je pa značilno zanjo, da se ne drži striktno svojega misijonskega značaja, ampak da s svojimi nabirkami pomaga tudi drugim apostolskim delavcem v svetu, kar po svoje prispeva k mešanju pojmov o vprašanju, kdo je in kdo ni slovenski misijonar. Tudi njeno slovensko ime „znamkarska akcija“ že zdavnaj ne odgovarja značaju in obsegu dejstvovanja. Gotovo pa je danes najbolj organizirana in najbolj učinkovita slovenska misijonska ustanova v izseljenstvu v pogledu misijonske pomoči misijonarjem.

V Kanadi

obstoji solidno delujoči **Misijonski krožek** v slovenski župniji Marije Pomagaj, ki pa zajema v svoje območje župljane tudi slovenske župnije Brezmadežne istotam in deloma sploh vse slovensko izseljenstvo v deželi. Posveča se pred vsem pomoči slovenskim misijonarjem, ki jo tudi sam razdeljuje, kar zlasti pospešuje stike krožka z misijonarji; tudi tam so vpeljali stalno letno misijonsko tombolo za slovenske misijonarje, poleg drugih molitvenih in pridobitnih prireditev.

V Avstraliji

se okrog „Misli“ razvija zavzetost zlasti za oba slovenska frančiškanska misijonarja v Togu; tamkajšnja slovenska duhovna skupnost ju je privzela v svoje skrbstvo. Slovenske šolske sestre, ki delujejo v slovenskih središčih, pa so poverjenice „Katoliških misijonov“.

V Angliji

v okviru izseljenske dušnopastirske akcije vodi misijonsko delo ga. Rehberger v Belfastu. Organizira vsako leto na dveh krajih misijonsko prireditev v pomoč slovenskim misijonarjem, nudi oporno točko slovenskim zambijskim misijonarjem, je poverjenica „Katoliških misijonov“.

V Parizu

je po smrti za ves malgaški misijon zaslužnega brata Lojzeta Klančarja CM usmiljenka s. Cecilija Prebil tista, ki sodeluje s slovenskimi malgaškimi misijonarji, ko se v Parizu pripravljajo na odhod na otok in tudi, ko že tam delujejo. Ona je tudi glavna zastopnica „Katoliških misijonov“ in njihove misijonske akcije za Francijo.

V Nemčiji

se od vseh slovenskih izseljenskih dušnih pastirjev zavzema, v kolikor vemo, le eden, Ciril Turk, ki vsako leto organizira nabirko za slovenske misijonarje med izseljenci; on je tudi posrednik „Katoliških misijonov“ med ljudi.

Drugih pomembnejših misijonskih žarišč v slovenskem zamejstvu in izseljenstvu ne poznamo. Iz življenja in delovanja opisanih pa moramo razbrati, da gre poleg poglobljanja misijonske misli njih delo pred vsem v pomoč slovenskim misijonarjem in pa vzgoji domačih duhovnikov. Manj zavzetosti pa se opaža za takozvano uradno cerkveno misijonsko akcijo, kot so papeške misijonske družbe, kar je tam, kjer so slovenski verniki vključeni v redno krajevno dušnopastirstvo, opravičljivo pod vidikom, da vsak v okviru krajevne župnije sodeluje pri tem in da tudi v takozvanih narodnih župnijah slovenski župniki s temi iz škofije pobujanimi misijonskimi akcijami z verniki primerno sodelujejo. Treba je imeti v vidu tudi dejstvo, da so v matični domovini normalni misijonski akciji Cerkve stavljene nemajhne ovire in da se zato zamejstvo in izseljenstvo takorekoč nadomestno zlasti za slovenske misijonarje še posebno zavzema.

LENČEK LADISLAV C.M.

BREZ POVRATNE POŠTE

Na Japonskem se enkrat na leto spominjamo svetovno povezane poštno službe, ki omogoča besede na daljavo. Tudi jaz hvaležno pišem pismo „Angelu smrti“ na sedmem, nebeškem kontinentu.

Moram se Ti zahvaliti,
zdaj, ko je minil advent.
Naj To kličem le Angela smrti; bolje ne vem.
Sončni biseri solz se blestijo na mrežah iz svil.
Môrje, polno življenja,
drhti in beži in stoji – ujeta.

Moram se Ti zahvaliti,
zdaj, ko je bambus leden.
Tolikim si diktatorjem bič med zamahom odvezel.
Bič, od sužnjev krvav,
od diktatorjev z vero obdan.
Celo leto zorijo z oranžami sadeži zla od greha.

Moram se Ti zahvaliti
s plesam zelenih vetrov,
z mesca slonokoščeni smehljajem
na stavbah grobov.
V snov so upali, snov jim zdaj vrača brezupen poljub.
Črn ciklamen na oknu daruje Stvariteljski Duh Besedi.

VLADIMIR KOS S.J.

VELIKO DELO NAŠEGA MISIJONARJA

OTVORITEV GOBAVSKEGA NASELJA V ISOANALI

Misijonar Ivan Štanta CM nam poroča o slovesnem odprtju gobavskega naselja v prejšnjem njegovem misijonu v Isoanali na Madagaskarju, katero je v prvi vrsti njegova iniciativa in njegovo delo. Skupaj z misijonarjem se tudi vsi njegovi rojaki veselimo tega prekrasnega sadu njegove ljubezni, ki ga Bog tako lepo blagoslavlja.

Misijonar takole piše:

„Kmalu po mojem prihodu v Isoanalo sem se začel zanimati za gobavce, a šele za božič 1967 smo mogli sprejeti prve tri v naše zavetje. Malo kasneje jih je bilo že deset. Vsi so stanovali v bližini sester Nazarečank. Prve dni julija leta 1969 smo začeli graditi naselje Sveti Križ. Pomoč nam je prihajala posebno iz Italije; večino denarja je dal neki italijanski industrijalec iz Palerma. Veliko nam je pomagala tudi propaganda turinskega dnevnika „La Stampa“, ostalo je prišlo od raznih dobrotnikov, med katerimi so tudi nekateri Slovenci iz zamejstva in izseljenstva. Vsem tem se prav lepo tu zahvaljujem!

Dve leti in pol smo gradili. Končno smo januarja 1972 mogli sprejeti v novo naselje prve gobavce. Naselje leži kaka dva kilometra od Isoanale ob poti, ki gre proti Fort Dauphinu. Na 35 hektarjih zemljišča stoji bolnica, hiša za sestre, 28 hišic za bolnike, vodovod in kapelica. Slednja je bila sezidana šele lansko leto s pomočjo pokojne Roze Čučat, nekdanje predsednice MZA.

V letu 1972 je bilo v naselju okrog 40 gobavcev, leta 1973 okrog 50, leta 1974 okrog 70, letos pa jih ima skoraj 100. Bolniki se razen redkih primerov stalno menjavajo; ko niso več okužni in se jim zacelijo rane, se vrnejo domov, da napravijo prostor drugim. Do sedaj je odšlo ozdravljenih nad 100. Seveda, ko se vrnejo domov, morajo še naprej nadaljevati z uporabo zdravil in se morajo letno vračati na zdravniške preglede.

V naselju so zaposlene štiri sestre Nazarečanke, tri Italijanke in ena Malgašinja. Enkrat tedensko prihaja državni zdravnik pregledovat bolnike.

Letos, 9. februarja, prav med petdnevno vlado polkovnika Ratsimandrava, smo imeli uradno otvoritev naselja. Prišli so zastopniki pokrajinskih in zdravstvenih oblasti. Našemu škofu se je pridružil tudi fortodofinski škof msgr. Zevaco in več duhovnikov, kakor tudi protestantskih pastorjev. Pri otvoritvi smo imeli skupno ekumensko bogoslužje. Vse je prevevala prisrčnost in preprostost.

Hvala Bogu in dobrotnikom: Naselje Sveti Križ je postalo svetla priča krščanske ljubezni v pokrajini Bara na Madagaskarju.“

Misijonar Ivan Štanta CM, s svojim škofom pred kapelico v gobavskem naselju v Iscanali. — Desno ena od gobavk, ki se zdravijo v naselju.

Misijonska ljubezen je iznajdljiva; misijonar je v nje moči s pomočjo dobrotnikov ostvaril tisočem gobavcev možnost, da se pozdravijo.

Z LETALOM OKROG SVETA K SLOVENSKIM MISIJONARJEM

V dvajsetem letniku „Katoliških misijonov“, leta 1942, torej pred 33 leti, sem objavil opis namišljenega obiska slovenskih misijonarjev pod gornjim naslovom. Iz njih poročil in iz skromnega poznanja narodopisja, zemljepisa in zgodovine, zlasti zgodovine misijonskega dela, sem skušal v fiktivnem srečanju z njimi na terenu kar se da zanimivo slikati njih življenje, delo in mišljenje, kakor tudi nekaj misijonske problematike njihovih delokrogov, tako v preteklosti kot v sedanosti. Številne fotografije, ki sem jih imel od misijonarjev na razpolago, so služile risarju Romihu, da je kakor na filmskem traku ilustriral obiskana področja in posamezne misijonarje in skupine domačinov, kot da bi jih sam ob obiskih fotografiral. Vojne razmere mi niso dopustile, da bi vsaj na ta način „obiskal“ vse misijonarje in misijonarke, ki smo jih tedaj šteli malo nad 100; v celem letniku nisem „obiskal“ niti vseh v Afriki.

A ta fikcija je pustila neko sled v meni: željo, načrt, da bi kdo od „Katoliških misijonov“, ki takorekoč od početka spremljajo življenje in delo vseh slovenskih misijonarjev, le-te vsaj enkrat tudi obiskal. Ko se je vrnil iz Kitajske sobrat Karel Wolbang CM in v USA razvil mogočno akcijo stikov s slovenskimi misijonarji in jim tudi organiziral trajno pomoč, sem ga nekajkrat opozoril, kako lepo bi bilo, če bi se on osebno podal na obisk k njim; dosedaj si tega on še ni mogel privoščiti. Župnik Vinko Zaletel pa je v svoji podjetnosti in ljubezni do slovenskih misijonarjev to v nemajhnih meri že dosegel: Na dveh potovanjih je obiskal mnogo slovenskih misijonarjev in misijonark tako v Afriki kot v Aziji in te obiske celo opisal v dveh potopisnih knjigah. Tudi nekateri odlični laiki so že obiskali nekaj misijonarjev, mimogrede, ko službeno potujejo v dežele, kjer so naši misijonarji; to vemo na primer o dr. Petru Remcu iz USA in o Pavlu Fajdigu iz Argentine; slednji je že ponovno obiskal dr. Janeža in tudi nekaj indijskih misijonarjev. A načrtno obiskati vse misijonarje, tega se nihče od Slovencev še ni polotil.

Tako je prišlo meni na misel, da bi svoje nad 40 letne stike s slovenskimi misijonarji zapečatil z osebnim obiskom njihovih misijonskih postojank in seveda njih samih. K temu me je še posebno vzbudilo vabilo predstojnika misijonske bolnišnice in misijona v Lotungu na Formozi, kjer deluje dr. Janež, naj tega, za bolnico tako zaslužnega slovenskega laičnega misijonarja, pri katerega misijonskem odhodu sem imel srečo sodelovati, vsaj jaz tamkaj obiščem, ko že dr. Janež ne more nikamor na pot; pripravljen mi je bil celo povrniti potne stroške... S tem vabilom okrepljena ideja je dobila možnost realizacije, ko mi je umrl moj brat dr. Ignacij, ki je za morebitno daljšo starost hranjene prihranke zapustil deloma tudi meni. K temu sem dodal še moje dolgoletne prihranke in vstala je pred menoj možnost, da uresničim načrt, ne da bi oškodoval niti za en dolar misijon v Lotungu, še manj pa darove misijonskih dobrotnikov.

Ker je misijonarjev okrog 80 in ker mi radi mojega rednega dela ni mogoče naenkrat žrtvovati za tak obisk vseh misijonarjev mesece potrebnega časa skupaj, sem si zamislil potovanje v dveh etapah, prvo v Azijo, drugo v Afriko in na Madagaskar.

Prvi del potovanja nameravam izvesti v času od konca januarja 1976 do konca marca istega leta. Obiskati bom skušal v tem času vse v Aziji delujoče slovenske misijonarje in misijonarke.

Izhodišče mi bo Palestina, odkoder je Cerkev začela svoj dvatisočletni misijonski pohod. Od tam poletim v Iran, kjer v Tabrizu obiščem usmiljenko s. Cecilijo Rode, nato grem v Indijo, kjer bom ta trikotni polotok tudi jaz v trikotju prešel: od severa proti jugu in nazaj na sever proti vzhodu. V Kanpurju bom obiskal eno najstarejših indijskih misijonark, s. dr. Miriam Zalaznik, naprej proti jugu bom v Ahmenadabu poiskal najmlajšo, ki je prišla šele pred nekaj leti v Indijo, s. Marijo Sreš, nato v Bombay k tudi že priletni s. Konradini Resnik, od tam v Goo k salezijanskemu bratu Ludviku Zabretu, ki je že misijonar iz izseljenstva, nato še bolj na jug v Ootacamund k tudi že izseljenkemu misijonarju, bratu Ivanu Germeku D.J. Od tam se na potu nazaj na severovzhod v Madrasu dobim z drugim salezijanskim bratom Ivanom Kešpretom, od njega pa v Slovencem najbolj znani indijski misijonski delokrog, v Bengalijo, kjer v Kalkuti in okrog dobim najprej tri jezuitske misijonarje, o. Stanka Poderžaja, o. Janeza Ehrliča in o. Jožeta Cukaleta, pa brata Leopolda Vidmarja, tudi jezuita, z njih pomočjo pa nad 80 let staro s. Magdalenc Kajnc in tudi že nad 40 let v Indiji delujočo s. Terezijo Medvešček; visoko pod Himalajo v Darjeelingu pa dobim tudi osemdesetletnika brata Janeza Udovča SJ. Tudi na severu Indije obiščem salezijanskega duhovnika Pavla Bernika, ki sedaj deluje v Shillongu.

Ko se poslovim od Indije, me bo letalo poneslo v Siam ali Tajsko, kjer me v Bangkoku čaka najstarejša slovenska misijonarka s. Ksaverija Pirc OSU, kakih 500 km severno pa v Chiangmaju mlajša njena sosestra Frančiška Novak OSU. Tam se verjetno srečam z msgr. Morettijem, apostolskim internuncijem za tisti del Azije, ki je slovenske matere sin in prav za prav sedaj tudi slovenski misijonar. Iz Bangkoka poletim v glavno mesto Indonezije, v Jakarto na otoku Javi, kjer obiščem tretjo slovensko uršulinko v Aziji, s. Deodato Hočevnar OSU. Od tam bi srčno rad obiskal Južni Vietnam in morda, če je še tam, misijonarja Andreja Majcena SDB, a me skoraj gotovo rdeči režim ne bo pustil vstopiti. Pač pa bom obiskal v Hongkongu drugega salezijanca Stanka Pavlina SDB, ki se bo med tem že vrnil iz dopusta, ki ga uživa v Evropi.

Iz Hong Konga poletim na otok Formozo. Doktor Janež, ki ga mislim tam prvega obiskati, mi piše, naj pridem tja, če le mogoče, v nedeljo, da bo imel cel dan čas zame... (Sicer tudi meni ne bi mogel posvetiti kaj več časa; ob obisku Pavla Fajdige je na en sam dan opravil nad 10 operacij.) On me bo tudi vsaj usmeril k drugim tamkajšnjim misijonarjem: Francetu Rebolu MM, k s. Kalisti Langerholz FMM, k s. Anici Miklavčič in k s. Rozaliji Brilej, ki vse tudi delujejo na tem otoku. S Formoze odletim na Japonsko, kjer me bo v Tokiju pričakal misijonar-profesor in pesnik o. Vladimir Kos S.J., nato pa obiščem še edino tamkaj ostalo slovensko usmiljenko

s. Jožefo Zupančič v Osaki. Moje obiskovanje azijskih misijonarjev bo zaključeno.

Nazaj grem preko Kanade in USA v Buenos Aires. Če se bom tam pri rojakih mogel kaj ustaviti, da bi jim kaj povedal o opravljenem podvigu, še ne vem; zavisi od časa, ki bi mi ostal na razpolago. Bo pa vsekakor to moj prvi polet okrog sveta in to k slovenskim misijonarjem, tako da se bo dejansko izpolnilo, o čemer sem pred 33 leti fantaziral v istih „Katoliških misijonih“. Ko odidem dve leti kasneje (če se s tega poleta živ in cel vrnem...) v Afriko in na Madagaskar, bo pot krajša in ne več okrog sveta, čeprav bom na tisti poti obiskal skoraj 50 misijonarjev in misijonark in več, dočim jih bom v azijski etapi obiskal le 28, kolikor jih je zdaj v Aziji.

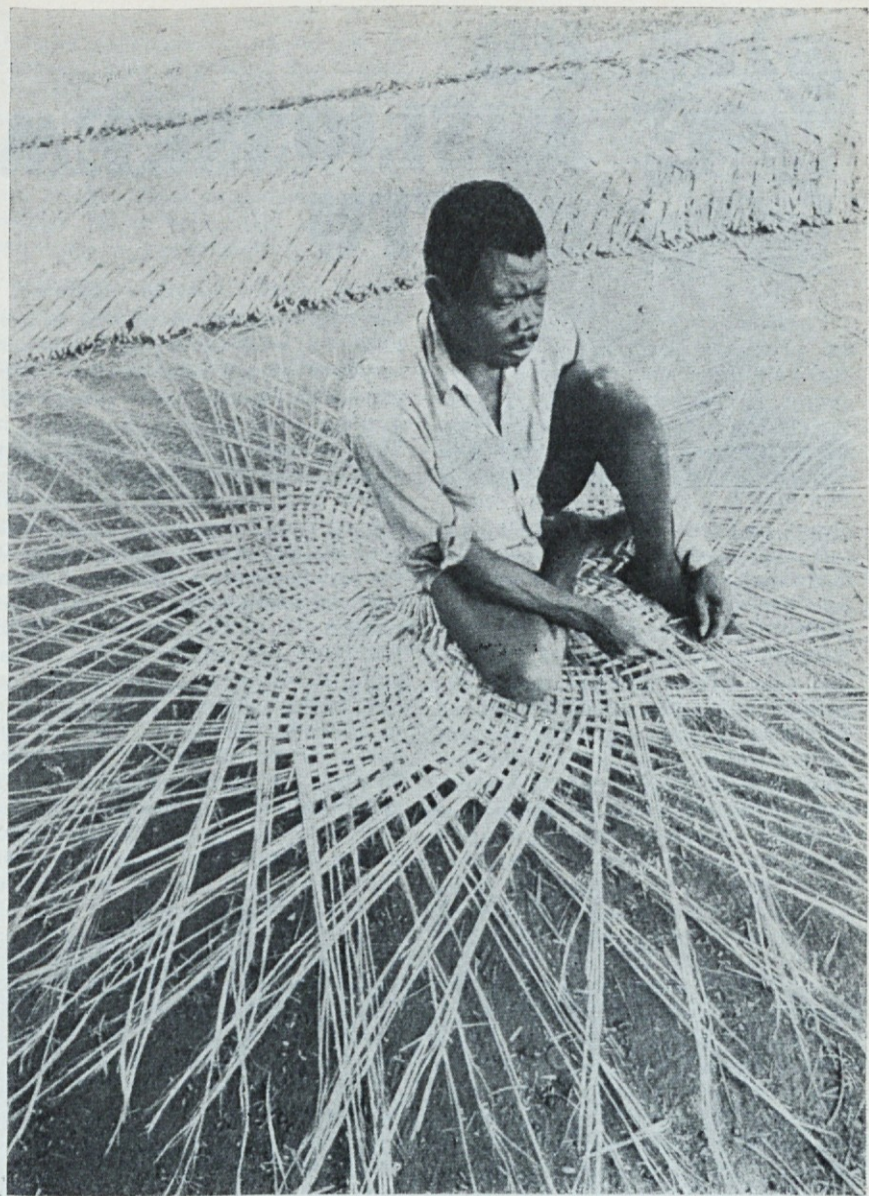
Misijonarji, ki sem jih o svoji nameri že obvestil, so že izrazili nemajhno veselje nad nepričakovanim obiskom, saj se bo večina od njih prvič srečala s človekom, ki si z njim mnogi že nad 40 let dopisujejo in ki jim ves ta čas po skromnih močeh posreduje sodelovanje slovenskega misijonskega zaledja, preje v domovini, zdaj iz širnega sveta. Seveda se pa popotnik zaveda, da jim ne bo njegov obisk le v veselje, ampak tudi v bolj ali manj težko breme, zlasti radi njegovega popolnega neznanja angleščine, radi česar bo pač toliko bolj samo njim na ramah s svojimi potovalnimi problemi.

Bralcem „Katoliških misijonov“ in vsem misijonskim prijateljem se čutim dolžnega, da jim o tem predvidenim misijonskim potovanjem sporočim. Povdarim naj pred vsem, da ga napravim kot zastopnik slovenskega misijonskega zaledja v zamejstvu in izseljenstvu misijonarjem v poklon, pa da bom potoval na lastne stroške. Tudi bem skušal o obisku naših misijonarjev v listu poročati v besedi in sliki.

Če bi kdo od misijonskih prijateljev želel temu ali onemu misijonarju v Aziji po obiskovalcu kaj darovati, naj svoj dar pošlje priporočeno vsaj do srede meseca januarja v USA čekih na ime Ladislav Lenček in na naslov, kot je v listu zadaj na ovitku.

Ladislav Lenček CM

***** SREBRNOJUBILEJNA VELETOMBOLA *****
* ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE IN MISIJONARKE *
* BO V ARGENTINI DNE 4. JANUARJA *
* V BARAGOVEM MISIJONIŠČU *
* Ob pol petih bodo v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi trije *
* malgaški misijonarji v imenu vseh slovenskih misijonarjev in misi- *
* jonark darovali koncelebrirano sveto mašo, s pridigo misijonarja *
* Franca Buha, v zahvalo Bogu za dobrotnike in udeležence vseh *
* petindvajsetih dosedanjih misijonskih tombol. – Po maši na dvorišču *
* Baragovega misijonišča bogata veletombola, na katero bodo od *
* blizu in daleč prihiteli vsi prijatelji slovenskih misijonarjev. *
* VSI V ARGENTINI PRISRČNO VABLJENI! *

Pri pletenju . . .

PO MISIJONSKEM SVETU

Vietnam je v vrenju. Kljub zaprtosti prihajajo najrazličnejše novice. Nas katoličane mora zanimati, kaj se dogaja. Že smo poročali, da je po ustavi bila dana svoboda izpovedi vere, kot je bila dana v vseh komunističnih deželah. Saigonski nadškof Nguyen Van Binh je z 250 duhovniki in redovnicami na prvem večjem sestanku naročil, naj spoštujejo nove oblastnike in priznajo njihovo oblast ter sodelujejo pri obnovi dežele. Ta gesta je gotovo želja Cerkve, da misijonarji ostanejo na svojih mestih in nadaljujejo delo, kakor bodo pač mogli. Seveda je bilo pred zasedbo Južnega Vietnama ogromno trpljenja. Milijonski begunci so preživljali strašne dni. Nešteto je bilo smrti. Boleče so zlasti smrti nedolžnih otrok. Katoličani so pomagali. A bila je le kaplja v morju gorja. Ko je nova oblast prevzela tudi Južni Vietnam, so nastavili na razne položaje tudi katoličane. Tako je na primer podžupan Saigona katoličan. S tem je tudi nova oblast napravila gesto, češ da spoštuje vsako prepričanje. Seveda pa se s tem ni odrekla, kot se ni odrekla nobena partijska oblast, da ne bi širila marksizem. Četudi smejo dosedanji učitelji ostati v nekdanj katoliških zdaj podržavljenih šolah, je vendar marksistični program in komunistična prevzgoja obvezna. S tem že nastajajo stiske in težki problemi. Vse misijonsko delo se bo moralo preusmerjati. Samo od-

vzem šol in bolnic ne pomeni še propada. Saj moč Cerkve ni v stavbah, ampak v prepričanju vernikov. Zdaj gre za to, koliko bo to prepričanje ostalo v sicer številnih katoličanih in kako se bodo znašli v novem položaju. K sreči ima poleg številnih vernikov Vietnam tudi veliko domačih duhovnikov. Nevarnost je, da bodo prej ali slej morali deželo zapustiti vsi tuji misijonarji, kajti novi nežim hoče pomesti z zadnjimi ostanki kolonializma. In v njihovih očeh je kolon tudi vsak tuji misijonar. To bo pač najhujši udarec za vietnamsko Cerkve, če bodo res morali oditi vsi tuji misijonarji. Vendar ne tako usoden, kot je bil na Kitajskem, kajti širna Kitajska je imela le malo katoličanov in vse premalo domačih duhovnikov. Ker je v Vietnamu skupina katoličanov in duhovnikov dosti velika, je upati, da bodo preživeli to viхро in si čez leta ustvarili možnost življenja in tudi misijonskega dela. Da pa zdaj morajo skozi težke preizkušnje, da je tudi veliko smrti, da je veliko krivic in zločinov, si lahko predstavljamo. Za vse to bomo vedeli šele čez leta. Ni pa dvoma, da ti ljudje računajo na molitev in moralno oporo vse Cerkve.

Prefekt za evangelizacijo nekrstjanov kardinal Rossi je bil na misijonski poti. Obiskal je Daljni vzhod. Najprej se je ustavil na Japonskem

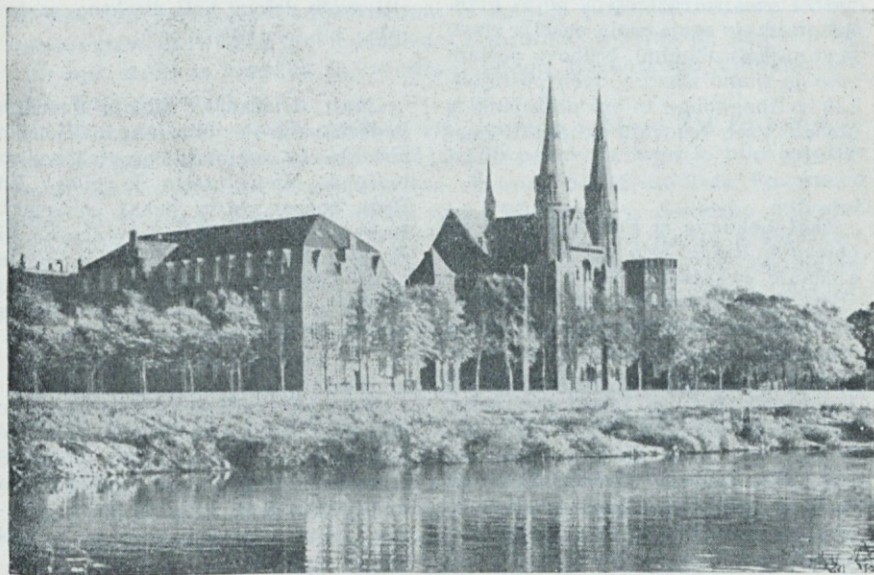
in imel srečanje s tamkajšnjimi škofi. Od tam je odpotoval na Korejo in Formozo, kjer je posvetil dva škofa. Prav tako je obiskal Hong Kong, odkoder se je vrnil na Japonsko, da se je udeležil slovesnosti na čast budističnemu patriarhu Miki. Nedvomno so taki obiski pobuda za misijonsko delo, obenem pa se navezujejo stiki med katoličani in nekristjani.

Katoliške časopisje v Indiji je zelo razvito. Dnevnikov, mesečnikov in revij izhaja kar 188. Samo v zvezni državi Kerali, kjer je tretjina indijskih katoličancev, imajo 35 časopisov.

Še vedno zapostavljeni so Indijci najnižje kaste „harijan“. Ti tvorijo 15 odstotkov vseh hindujcev, ki jih je 600

Slika zgoraj kaže ustanovitelja Družbe Božje Besede, p. Arnolda Janssena, ki je bil proglašen za blaženega na misijonsko nedeljo, 19. oktobra letos. — Slika spodaj pa je fotografija glavne postojanke iste družbe v Steylu, ki je nje namen, vzgajati in v svet pošiljati misijonarje, kakor ga je določil ustanovitelj. Slovensko Misijonišče v Grobljah se je ostvarilo po zgledu te ustanove v Steylu, po Misijonišču v Grobljah se je pa po vojni zgledovalo Baragovo misijonišče....

milijonov. Polovica katoličanov pripada tej kasti. In prav ti so najbolj zapostavljeni. Vlada je namreč vsem pripadnikom te kaste leta 1950 dala privilegije, da predvsem oni dobe nastavitve, da imajo dostop tudi do parlamentarne službe in tako dalje. Dogaja pa se, da vse to kratijo tistim, ki so postali kristjani. Zato se mnogi že krščenji pripadniki te kaste vračajo nazaj v hinduizem.

Indijski fakirji so imeli zborovanje v Jaipuru. Udeležilo se ga je 20.000 članov štirih tajnih zvez. Glavni sklep zborovanja je bil, da nastopajo proti televiziji, ker uničuje „v človekovem jazu srce in dušo“. Obrnili so se na 92 beraških sekt, naj bodo čim bolj drzni in nasilni pri prosjačenju, da bo tako denar prihajal v „prave roke“.

Male sestre Jezusove so bile ustanovljene v duhu puščavnikarja Sahare Karla Foucolda leta 1939 v sami Sahari. Danes so raztresene po 57 državah in imajo svoja mala naselja zlasti med najbolj ubogimi. Njihovo poslanstvo je znano zlasti v dveh postojankah v Hongkongu in eni postojanki v Macau. Vseh redovnih skupnosti imajo 210.

Škof Lokuang iz Formoze je bil na obisku v Rimu. Zelo ga je prizadelo gledanje nekaterih na formoški misijon. Eni so mnenja, da bi apostolsko nunciaturu sploh ukinili, drugi ignorirajo misijon, tretji bi ga kako podpirali, a tako, da ne bi vzbujali pozornosti. Vsi pa imajo eno željo, da bi tako navezali stik z rdečo Kitajsko, ker upajo, da se bo dalo dobiti tliko svobode na kitajski celini, da bi se spet obnovilo misijonsko delo v kitajskem narodu. Škof kritizira to utopično gledanje, zlasti pa, da Ki-

tajcev na Formozi ne priznajo za prave Kitajce.

Poljaki so lansko leto poslali v misijone 76 misijonarjev. Nekateri evropski časopisi so namigavali, da imajo tudi obstransko poslanstvo poljskega komunizma. Domači poljski škofje so proti takim namigavanjem odločno protestirali. Pa protestirajo tudi misijonski škofje kot je naprimer škof Djebarus iz Indonezije, ki je sam osebnostno šel na Poljsko, da za svojo škofijo dobi novih misijonarjev.

V Tajski so privatne šole v nevarnosti. Najbolj zato, ker so se dvignile plače profesorjev in učiteljev do take mere, da jih bodo šole težko zmogle. Pa tudi sicer je začel veti nov duh tudi v Tajski. In ker je ravno siamski misijon gradil predvsem na šolstvu, bo seveda velik udarec, če bi bile podržavljene. V tem primeru se bo morala Cerkev hitro znajti in usmeriti svoje delo v bolj direktno pastoralno ali misijonsko delo.

„Mati Afričanov“ Marija Terezija Ledochovska je bila na misijonsko nedeljo, 19. oktobra, proglašena za blaženo. Njeno geslo je bilo: „Za Boga hočem storiti nekaj velikega“. In je ustanovila Klaverjevo družbo, ki se je predvsem s tiskom posvečala in se še posveča afriškemu misijonu v zaledju in na terenu. Ustanoviteljica je umrla leta 1922.

Materi Tereziji je izročila tisoč ton riža dobrodelna ustanova, ki dela pod vodstvom severnoameriških škofov. S tem darom naj bi slovita misijonarka omilila revščino v Indiji in Bangladešu. Dar vrednotijo na en in pol milijona dolarjev.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

RAZDELITEV "SKLADA KATOLIŠKIH MISIJONOV ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE" L. 1974

V ta sklad se zbirajo tisti darovi za slovenske misijonarje, ki jih razna slovenska žarišča in posamezni misijonski prijatelji usmerjajo Baragovemu misijonišču oziroma misijonski akciji okrog „Katoliških misijonov“ v pomoč vsem slovenskim misijonarjem.

Darovi se sproti objavljajo v našem listu. Najpomembnejši so oni koroških rojakov in slovenskega Primorja, poleg argentinskega izseljstva in zadnje čase rojakov iz Venezuele. Izseljenci v Združenih državah in Kanadi tudi zberejo lepe vsote v pomoč slovenskim misijonarjem, zlasti potom organizacije MZA in potom torontskega misijonskega krožka, a vse nabrano pošiljajo naravnost misijonarjem. Tudi na Primorskem in Koroškem marsikaj oddaja misijonarjem brez posredništva KM, zlasti kadar doživijo srečanje s katerim od njih na obisku. Avstralski Slovenci usmerjajo svojo misijonsko dobrotelnost pretežno preko „Misli“ pred vsem slovenskim frančiškanskim misijonarjem v Togu, a posamezniki pošljejo kdaj tudi skladu pri KM. Od evropskih izseljencev oni iz Anglije pošiljajo našemu skladu v razdelitev, prav tako tudi posamezni dobrotniki iz Francije, dočim pride v ta naš sklad iz Nemčije le od strani enega slovenskega dušnega pastirja letni prispevek.

V argentinskih starih pesih je vse nabrano v Sklad KM za vse misijonarje v preteklem letu zneslo 71.812.158 pesov. Iz tega je bilo mogoče poslati 80 misijonarjem in misijonarkam skupno 15.235 dolarjev. Povprečno pride na vsakega misijonarja nekaj nad 190 dolarjev, dejansko nobeden misijonarjev ni prejel manj od 100 dolarjev, nekateri pa so prejeli celo nad 500 dolarjev. Razdeljevalo se je, upoštevajoč različne okoliščine. V gornji vsoti kajpada ni vključeno ničesar, kar so posamezni dobrotniki poslali za posamezne misijonarje, katerim take darove odpošljemo brez ozira na sklad za vse.

Ob začetku letnika 1975 moremo torej objaviti naslednje oddaje pomoči Sklada KM za vse slovenske misijonarje, po abecednem redu, v dolarjih USA:

Bernik Pavel, 250; Bratina Franc, 250; Brilej Rozalija, 100; Buh Franc, 440; Česnik Silvo, 300; Čuk Emil, 200; Cukale Jože, 300; Delčnjak Hugo, 300; Ehrlich Janez, 100; Flajšman Frančiška, 100; Gajšek Rok, 300; Germek Franc, 102; Gider Pepi, 300; Hočevar Deodata, 126; Jančar

Katarina, 100; Janež dr. Janez, 226; Kajnc Magdalena, 100; Karničnik Mojca, 100; Kavčič Bogdana, 127; Keefe John, 200; Kerševan Marcel, 100; Kešpret Ivan, 100; Ketiš Evgen, 287; Kladnik Albin, 250; Kokalj Jože, 400; Kos Vladimir, 350; Kosmač Janko, 300; Kosovel Ernesta, 150; Kraner Franček, 187,50; Kravos Zdravko, 200; Langerholz Kalista, 150; Lesjak Ksaverija, 150; Majcen Andrej, 521; Marinčič Marjan, 100; Medvešček Terezija, 100; Mihelčič Janez, 100; Miklavčič Anica, 191,50; Mlakar Janez, 300; Mlakar Kristina, 100; Mlinarič Jože, 200; Mrhar Marjeta, 200; Mujdrica Janez, 100; Novak Franciška, 150; Novak Vincencija, 150; Ošnjak Lovro, 200; Pavlič Terezija, 100; Pavličič Marija, 100; Pavlin Stanislav, 340; Pirc Ksaverija, 322; Poderžaj Stanko, 535; Pogorelc Elizabeta, 100; Potočnik Amanda, 100; Poznič Valentin, 100; Pregelj Franc, 100; Puhan Janez, 300; Rebol Franc, 300; Resnik Konradina, 100; Rink Franc, 200; Roberts Edvard, 169; Rode Cecilija, 100; Rovtar Jože, 100; Rudež Radko, 200; Selak Ivan, 100; Slabe Janko, 300; Sreš Marija, 120; Seme Danijela, 150; Škerlj Zora, 100; Štanta Ivan, 300; Šteh Alojzija, 100; Šteh Benigna, 100; Tomažin Lovro, 300; Udovč Janez, 100; Vidmar Leopold, 100; Zabret Ludvik, 100; Zagorc Franc, 200; Zalaznik Miriam, 140; Zidarič Ana, 105; Zupančič Jožefa, 100; Žužek Janja, 300; Žužek Silva, 253 dolarjev.

V imenu obdarovanih misijonarjev se vsem, ki so kakorkoli prispevali v sklad, srčno zahvaljujemo; oni nam to zahvalo ob vsakem prejemu pomoči naročajo.

Ko ne moremo dovolj povdariti dragocenosti sodelovanja pri tem skladu, pa tudi obžalujemo, da je mnogo rojakov po svetu, ki se slovenskih misijonarjev niti enkrat na leto ne spomnijo s kako pomočjo. Če bi se vsi dobri slovenski katoličani v svobodi odzvali tako, kot se, hvala Bogu in njim, nekateri, bi naši misijonarji mogli s skupno veliko večjo pomočjo takorekoč delati čudeže, vsak v svojem področju. Kajti ni le gmotna pomoč, ki jo vsebujejo ti darovi misijonarjem, ampak veliko več še pomeni moralna opora in duhovna pomoč, ki jo Bog radi darovalčeve žrtve nakloni misijonarjem v njihovem misijonskem prizadevanju.

L.L.C.M.

PROSLAVA MISIJONSKE NEDELJE V BUENOS AIRESU

Predzadnjo nedeljo v oktobru se je po vsem katoliškem svetu proslavila misijonska ideja; tako tudi med Slovenci v Argentini. Poleg misijonskih pridig in nabirk pri mašah v slovenskih središčih, je bila v Slovenski hiši za vse splošna misijonska proslava. Bila je vsa v znamenju navzočnosti treh malgaških misijonarjev-lazaristov: Buha Franca, ki tamkaj deluje že nad sedem let, novomašnika Opeka Petra, ki je kot bogoslovec tamkaj tudi delal že dve leti, in novoodhajajočega Rada Sušnika. Prvi namerava ostati na oddihu še nekaj mesecev, dočim druga dva odpotujeta še to leto.

Na proslavo se je zbralo toliko rojakov, kakor že leta ne; tako cerkev kakor dvorana sta bili nabito polni. Somaševali so sledeči duhovniki: msgr. Anton Orehar, misijonarji Buh, Sušnik in Opeka, ki je tudi pridigal, in pa superior Baragovega misijonišča Franc Sodja CM. Peter Opeka je v splošno misijonski pridigi, ki je bila bolj skupno razmišljanje o misijonski dolžnosti kristjana, poudaril zlasti, da moramo pravzaprav biti vsi kristjani misijonarji, ker nas vse zadeva Kristusova oporoka: Pojdite, kar je naša „missio“, naše poslanstvo, seveda eni v misijonih, misijonarji v ožjem pomenu besede, in drugi vsak v svojem okolju, misijonarji v širšem pomenu besede. Pri maši je bilo izmenjaje lepo ljudsko petje ter prepevanje lanuških slavčkov, znaneega otroškega pevskega zbora iz Slovenske vasi pod vodstvom ge. Zdenke Jan. Pri branju beril in prinašanju darov na oltar so sodelovali tudi trije bodoči laični malgaški misijonarji, absolventi Misijonskega zavoda Glinšek, Jemec in Žitnik, ki bodo šli vsi za tri leta tjakaj na pomoč slovenskim misijonarjem kot obrtniki in misijonarji zgleđa krščanskega življenja.

Po maši se je vsa množica takorekoč natrpala v veliko dvorano; pred vhodom so prostovoljno prispevali za slovenske misijonarje skupno vsoto 4500 pesov, kar je znak velike ljubezni naših ljudi do njih. V imenu misijonske akcije je vodil prireditev Lojze Rezelj, ki je pozval vse, da so skupno zapeli Povsod Boga, nakar je pozdravil navzoče, potem pa povabil Ladislava Lenčka, da predstavi vse tri misijonarje, kar je ta tudi storil, zraven pa pozdravil tudi navzoče starše in svojce misijonarjev Opeka in Sušnika, pa tudi gospo Tomažinovo in gospo Žužkove, dočim ima g. Buh očeta in mater že v večnosti. V pozdrav misijonarjem so lanuški slavčki zapeli ob brenkanju kitar štiri misijonske oziroma verske pesmi, pozdravil jih je v imenu slovenske verske skupnosti msgr. Anton Orehar, v imenu slovenskega društva pa predsednik Zedinjene Slovenije Marijan Loboda; oba sta poudarjala hvaležnost vseh, da nas gredo zastopat na misijonsko polje; mi pa jih bomo spremljali z molitvijo in ljubeznijo. Spregovoril je v imenu Misijonske akcije tudi Lojze Rezelj, ki je poudaril, da jih bomo po svojih močeh tudi gmotno podprli, zlasti z vsakoletnim organiziranjem tradicionalnih misijonskih tombol. Misijonarjem sta Rezljeva najmlajša dva otroka podarila šopek cvetja, a tudi lanuški slavčki so po dveh zastopnikih v narodni noši, Levstikovi in Brulčevem, poklonili lep šopek rdečih nageljnov.

Po vsem tem pozdravljanju, za katero so se vsi trije misijonarji drug za drugim v kratkih, a toplih besedah zahvalili, se je začelo prikazanje slovenskega malgaškega misijona. Najprej je g. Lenček Ladislav izvabil od predavatelja g. Franca Buha nekaj splošnih podatkov o deželi in verovanjih prebivalcev, pa o postanku slovenskega misijona tamkaj, nato je pa sam misijonar s pomočjo prav lepih barvnih skioptičnih slik prikazal polje njihovega misijonarjenja in prav tako vse tamkajšnje slovenske misijonarje.

S pesmijo Zmagala si, Devica slavna, je vsa dvorana zaključila res posrečeno proslavo svetovne misijonske nedelje prav po slovensko in ljudje so zadovoljni nad doživetjem tega srečanja odhajali na domove.

ŽELJA SE JI JE SPOLNILA

Ko je bila v Slovenski vasi v Argentini kot sodelavka Misijonskega zavoda gospodična Marija Babič, je lepega dne prejela od svoje tete v Kanadi pismo, v katerem jo je teta prosila, naj ji ona pomaga najti kakega misijonarja, ki bi mogel v svoji misijonski cerkvi namestiti razpelo, katerega je bila žena obljubila v zahvalo za božjo dobroto.

No, prav tedaj je začel graditi svojo novo cerkev eden malgaških misijonarjev; pobarali sme ga, če bi mu morda ponudba prav prišla. Kajpada je bil misijonar naravnost navdušen; gospa je poslala za križ 100 dolarjev, ki smo mu jih odposlali, zdaj pa upamo, da bomo dobri ženi kmalu mogli poslati kako fotografijo razpela v hiši božji.

Z dovoljenjem gospe Slavice Jaklič objavljamo najlepše odstavke iz njenega pisma, ki je bilo pisano gdč. Mariji Babič; morda bo rešitev problema gospej Jaklič še komu prav prišla...

„Ti se zelo trudiš radi mene in mojega tridesetletnega dolga, ko sem se zaobljubila Bogu v zahvalo, da je obvaroval smrti mojega moža in nad vse ljubljenega brata, sedaj Tvojega očeta. Nimam besed, s katerimi bi Ti mogla opisati, kako vesela sem in olajšana na duši, ko vem, da bo moja srčna želja, izpolniti obljubo, izpolnjena. Velik kamen, ki me je težil trideset let, da je zdaj odvaljen od mojega srca. Vesela sem, da si zvedela, koliko približno bi tak križ stal, in Ti pošiljam z veselim srcem teh 100 dolarjev. Saj jih težko zaslužim, a za izpolnitev te moje obljube bom z lahkoto delala. Če bo vsota premajhna, le piši, bom še dodala, kar bo treba. Vesela sem, da bo ta križ visel nekje tam daleč in bo spominjal ljudi na Tistega, ki je na njem trpel in umrl za nas in naše zveličanje. Ni minil dan, da ne bi molila za uspeh misijonov in za spreobrnjenje grešnikov; to je molitev od mojih otroških let. Rada bi poznala tistega misijonarja vsaj po pismu, da bi se mu zahvalila za dobroto.“

Radi smo poslali misijonarju naslov dobre žene, ki ji bo izpolnil obljubo, katera je pa tudi njemu s tem nepričakovanim lepim poklonom lepo priskočila na pomoč pri opremi cerkve. To je **misijonar Janko Slabe v Matangi na Madagaskarju**. Le-ta je pisal dobrotnici sledeče zahvalne vrstice:

„Spoštovana gospa! Ne poznam Vas, vendar Vam pišem. Vežejo naju večje vezi kot marsikatero prijatelje. Darovali ste križ za cerkev, ki jo gradimo v Matangi. Križ ja za nas kristjane nekaj pomembnega, a to ne le podoba križa, ampak v prvi vrsti odpoved samemu sebi za druge. In prav to ste Vi napravili. Z Vašo žrtvijo bo izdelan simbol Tistega, ki je za druge največ žrtvoval.

Tale papir, ki ga boste prejela, je premajhna zahvala. In te tudi ne iščem. Največja zahvala je notranje zadovoljstvo, ki ga čutimo po opravljenem dobrem delu. Prepričan sem, da Vas je Bog že poplačal s tem zadovoljstvom.

Svojo vrednost pa nima le dar sam na sebi, ampak tudi v tem, ker nam misijonarjem zatrjuje, da na nas nekdo misli, ko se v tujem svetu trudimo ljudem približati evangelijski Kristusa. Tudi za to oporo hvala lepa!

Lepo Vas pozdravlja in prosi za molitev, Janko.“

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Član narodnega odbora, bivši narodni poslanec Rudolf Smersu, ki živi v Argentini, je pred kratkim slavil sedemdesetletnico svojega življenja. Zakaj to omenjamo v našem Opazovalcu, ki ima oči samo za misijonske zadeve? Zato, ker je bil zlasti prva leta slovenske misijonske akcije v Argentini jubilent eden najvnetejših misijonskih sodelavcev. Ko smo imeli še organizacijo Slovenske misijonske zveze, je bil on eden najdelavnejših odbornikov in predsednik Misijonskega odseka v San Martinu pri Buenos Airesu. Tudi sedaj, ko slovenska misijonska akcija v Argentini radi preobilja organizacij ne deluje več tako organizirano kot včasih, je jubilant ves zavzet za misijonsko stvar in vedno rad priskoči k sodelovanju. Misijonska akcija se mu ob njegovi sedemdesetletnici zahvaljuje za njegovo sodelovanje in zavzetost in mu želi, da bi še desetletja ostal tako mladeniško svež in delaven, kot ga srečujemo kot sedemdesetletnika!

V prihodnji številki kulturne revije „Meddobje“, ki jo Slovenska kulturna akcija izdaja že nad 20 let v Buenos Airesu, bo izšel tudi **sestavek misijonarja o. Jožeta Cukala S.J.**, ki deluje v Indiji. To je drugi primer, da slovenski intelektualac-misijonar objavlja v tej reviji, poznavajoč vsi odličnega slovenskega kulturnega delavca misijonarja o. Vladimirja Kosa, ki je eden najplodovitejših sodelavcev Slovenske kulturne akcije. O. Cukale bo objavil svoje umišljeno srečanje z znamenitim Solženicinom v Kalkuti in na svojem misijonu in bo v tej obliki podal svoje doživljanje neustrašenega literarnega borca za svobodo in vernost ruskega naroda in človeštva sploh. Tudi o o. Cukalu vemo, da je v njem poleg odličnega misijonarja tudi pomemben literat, saj so zato tudi njegovi misijonski opisi pogosto deležni skoraj literarne obdelave. Bralcem KM priporočamo, da poiščejo prihodnje Meddobje in preberejo „fantazijo“ misijonarja o. Cukala.

Trije malgaški misijonarji: France Buh, Peter Opeka in Rado Sušnik so povabljeni v Mendoza, da tudi tamkajšnji tako pozitivni slovenski skupnosti dajo doživeti vsaj nekaj tega, kar smo ob njih rojaki Velikega Buenos Airesa že užili in še bomo. Novomašnik Peter Opeka bo tamkaj ponovil novomašno slovesnost in vsi trije bodo v misijonskih srečanjih obogatili rojake v poznanju Madagaskarja oziroma slovenskega misijona v tej deželi, sami bodo pa okusili gostoljubnost mendoških rojakov, ki je prešla že v pregovor. To srečanje s slovenskimi malgaškimi misijonarji bo posebno lepa prilika za tamkajšnji mladinski misijonski krožek, da se izkaže v svoji podjetnosti, pa da se obnovi in obogati ob ognju mladih misijonarjev.

Dobrotniki Baragovega misijonišča in posebej njegovega Misijonskega zavoda pa v letošnjem letu doživljajo v svojem hrepenenju po sadovih svojih žrtev uteho za uteho: Najprej dejstvo treh malgaških misijonarjev, ki so vsi izšli iz Baragovega misijonišča, potem odločitev treh absolventov Misijonskega zavoda, da gredo vsak po tri najlepša leta svoje mladosti žrtvovat kot laični misijonarji na Madagaskar, zdaj pa še tudi zelo lepa novica:

Ne le eden, kar dva gojenca Baragovega misijonišča oziroma njegovega Misijonskega zavoda vstopita v Misijonsko družbo in odpotujeta v Ljubljano na študij in v družbeno formacijo. To sta **Jaka Barle iz Slovenske vasi** in **Andrej Osterc iz Buenos Airesa**. Odpotujeta koncem meseca novembra. Vsi se veselimo njune odločitve za slovenski apostolat in jima želimo vsestranske rasti v odlična člana slovenske Misijonske družbe, v blagor našega naroda in vsega sveta.

Napake, ki se morajo popraviti in se ne smejo več ponavljati. Kot piše člankar v tej številki v sestavku o Slovenskem misijonskem delu v svetu, slovenska misijonska akcija trpi na posploševanju pojma „misijonar“ na vsakega duhovnika ali redovnico v izvenevropskih deželah, kar je povsem napačno. Kakor da bi bile vse dežele izven Evrope misijonski svet...! številka 8. letošnjega letnika misijonskega lista „Radosna vijest“ je v grobi meri ponovila napako, ki jo je napravila že v prejšnji številki, ko je objavila med hrvaškimi „misijonarji“ celo vrsto redovnic v Argentini, ki nikakor niso misijonarke, poleg drugih netočnosti. V tej številki dodaja k temu seznamu še nove „misijonarje in misijonarke“: 24 duhovnikov in redovnic v Argentini, 1 v ZDA in 2 v Avstraliji... „Katoliški misijoni“, ki izhajajo v Argentini in poznajo razmere, čutijo kot svojo misijonsko dolžnost, opozoriti tako uredništvo „Radosne vijesti“ kot slovensko in hrvaško katoliško javnost na napačnost in pogubnost tega posloševanja. Argentina je bolj katoliška dežela kot večina evropskih držav, zato navedenih 27 apostolskih delavcev v njej ne moremo šteti med misijonarje.

Naslovna stran te številke: Predsednica indijske vlade Indira Gandhi med gorskimi rodovi na severu Indije in z misijonarko.

MISIJONAR STANKO PAVLIN NA ODDIHU

Salezijanec Stanko Pavlin, ki je nazadnje vodil veliko salezijansko šolo v Hong Kongu, je moral na oddih in zdravniške preglede v Evropo, ker se mu je zdravje začelo krhati. Dne 12. septembra nam je iz Gorice pisal sledeče:

„Zdravniški pregledi so že za menoj; na Golniku, kjer deluje tudi bivša kitajska misijonarka sr. Konstantina Sarjač, so mi rekli, da nimam nič takega, kar bi moglo preprečiti mojo vrnitev v misijone. Upam, da se bova februarja meseca že lahko videla v Hong Kongu.

Čeprav sem v Evropi že dobre tri mesece, sem bil šele malo doma pri mojih. Moji sobratje ali prijatelji me vedno vozijo okrog, hoteč mi pokazati vse lepote Slovenije. V Vogerčah sem obiskal župnika Vinka Zaletela. Obiskali smo ga: rektor Trstenika, sobrat, imenovana s. Sarjaš in še druga bivša kitajska misijonarka s Mihaela Rous. Z goriškimi bolniki sem šel tudi v Lurd, obiskal Švico in v Rimu sem bil dvakrat. Tudi o misijonskem delu bom predaval, na primer v Želimlju in po Goriškem, kamor me v to vabi dr. Humar, itd.

Na Rakovniku smo salezijanci praznovali stoletnico naših misijonov in se nas je na to slovesnost zbralo lepo število misijonarjev iz dveh slovenskih škofij, nadškofom Pogačnikom in škofom Leničem. – Pozdravljam vse misijonske prijatelje! – Vaš Stanko!“

"KATOLIŠKI MISIJOINI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuj^e Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1975: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 50,00 pesov, podpora 100,00, dosmrtna 700,00. V ZDA in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) NF; v Angliji 1½ (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 17826 Brian Ave., Cleveland, O. 44119. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Vrabc Franc, Assumption College, Kilmore, Vic. 3601.

MISIJONSKI DAROVI

ZA TISKOVNI SKLAD „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

Franc Urbanč, Lanus, Argentina, 20 pesov; družina Lenko, Avstralija, 1.000 pesov.

ZA MISIJOINE

Cerkvena nabirka na misijonsko nedeljo na Pristavi, Argentina, 535 pesov.

SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Družina Muhič, Tucuman, 250 pesov; France Urbanč, Lanus, 30 pesov; za uslišanje na priprošnjo Barage, Franc Rant, 500 pesov; prostovoljni prispevki na misijonski proslavi na mis. nedeljo v Buenos Airesu, 5.400 pesov; družina Repovž, 100 pesov; N. N., Slovenska vas, 500 pesov; vsi ti v Argentini. F. Kristan, Kanada, po msgr. Oreharju, 10 dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za o. St. Poderžaja S.J., N. N., Argentina, 1.000 pesov; za Franca Buha CM, Madagaskar, na „Buhovem asadu“, rojaki Slovenske vasi, 11.500 pesov; za s. Cecilijo Rode, Iran, ga. Ani Rode, Lomas del Mirador, 700 pesov.

RABLJENE ZNAMKE ZA MISIJOINE

Velika količina, iz zapuščine pokojnega Jakoba Rozmana.

VSEM ZA VSE BOG POVRNI!

Polnočnica na misijonu s. Anice Miklavčič na kitajski Formozi; v sredi je otrok, ki je v procesiji nosil Dete Jezusa in ki ga zdaj pozdravlja. Desno jaslice, ki jih je napravila naša misijonarka.

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612